

JUNI 2021

Informatieblad

Tegenwoordig kan men zich tegen (of voor) van alles verzekeren. Er zijn mensen die een levensverzekering nemen. Zij betalen jaarlijks een premie aan een verzekeringsmaatschappij, en bij hun overlijden hebben de erfgenamen recht op een bepaald bedrag. In plaats van levensverzekering kan zo'n verzekering beter overlijdensverzekering genoemd worden. In geval van overlijden keert de verzekeraar uit. Schrale troost! Er bestaat nochtans een werkelijke levensverzekering, die onze Heer Jezus Christus op aarde heeft opgericht, toen Hij het H. Altaarsacrament heeft ingesteld. Hij heeft gezegd: "Wie Mijn Vlees eet en Mijn Bloed drinkt, heeft het eeuwige leven, en Ik zal hem op de jongste dag doen verrijzen". (*Jh 6, 54*) Daaruit blijkt duidelijk dat de H. Communie het zekere onderpand is van onze toekomstige heerlijkheid. Dát is tenminste een echte levensverzekering!

Het H. Altaarsacrament, of Allerheiligste, is het verhevenste van alle sacramenten, want het bergt de verheerlijkte Jezus zelf in zich, onze Koning, Heer en Meester, onze Vriend en Broeder, onze Geneesheer en Zaligmaker, onze Voorspreker bij de Vader, onze God en hoogste Goed in eeuwigheid. Daarom moeten wij innige godsvrucht en grote eerbied voor dit Sacrament van de eeuwige Liefde hebben, waarin Jezus de gedaante van brood heeft aangenomen om ons tegemoet te komen en voor onze zielen geestelijk Voedsel te zijn. Het is tevens het volmaaktste herinneringsteken ook aan Zijn lijden en dood, de oorsprong van alle genaden. Deze 'Graankorrel' (*Jh. 12, 24*) heeft in de aarde willen vallen, voor ons sterven en Levensbrood worden om in ons vruchten van christelijk leven voort te brengen.

Het H. Altaarsacrament is de toetssteen van ons geloof aan de schijnbaar grootste vernedering van God, aan het grootste bewijs van Zijn macht, en aan Zijn grootste liefdedaad. Die kans mogen we toch niet onbenut laten! Zalig zij die geloven! Wij geloven op Jezus' woord, woord van eeuwig leven! Kracht en verkwikking zijn reeds op aarde de heerlijke beloning van dit geloof. Laten we op 6 juni a.s., de zondag na Sacramentsdag, op onze drie plaatsen Gerwen, Leiden en Utrecht de Eucharistische Jezus op passende wijze ons geloof en onze liefde kenbaar maken, tot stichting ook van elkaar, als alternatief voor de gemeenschappelijke Sacramentsprocessie in Gerwen.

De H. Paschalis Baylon (feest 17 mei, algemene kalender), een Spaanse Franciscaner lekenbroeder, door de Kerk, vanwege zijn grote liefde voor het H. Altaarsacrament, tot patroon van alle eucharistische werken uitgeroepen, mocht na zijn dood door een wonder het behagen van God in de eucharistische godsvrucht bevestigen. Bij zijn begrafenis namelijk, lag, naar gewoonte, het lichaam van Paschalis op een open draagbaar in de kerk. Toen in de Requiemmis de H. Hostie werd opgeheven, richtte zijn dode lichaam zich op en boog voor de H. Hostie. Deze daad van eerbied werd herhaald bij het opheffen van de Kelk. Daarna legde het lichaam zich weer neer. Met dit teken uit het hiernamaals mocht Paschalis tevens laten weten dat hij goed verzekerd was.

Pater Carlo de Beer

Gebedskruistocht 2020-2021

De H. Mis en de roepingen: onze schatten!

Beste Leden van de Priesterbroederschap,
beste Gelovigen, beste Vrienden,

Op 11 november jl. deden wij een beroep op uw edelmoedigheid om onze smeekbeden tot de Hemel te helpen intensiveren, om namelijk door een gebedskruistocht de vrijheid voor de H. Mis en talrijke roepingen te verkrijgen.

Deze gebedskruistocht eindigde onlangs op Witte Donderdag, en wij hebben nu de resultaten verzameld. Met overgrote vreugde zullen wij de eer hebben ze plechtig aan de H. Maagd Maria, onze hemelse Moeder, te over-

handigen op de eerste dag van de maand die haar is toegewijd, en tevens het feest van de H. Jozef.

In deze weinige regels wil ik u hartelijk danken voor de inzet en de ijver waarmee u onze dringende oproep hebt beantwoord. In deze moeilijke tijden voor de Kerk en haar kinderen is het zien van deze heilige wereldwijde gebedsbond een krachtige troost voor onze zielen en een vaste hoopvolle belofte op de onfeilbare hulp van de Hemel.

Wat zijn we dankbaar voor de moederlijke bijstand van de H. Maagd Maria! Overal ter wereld constateert men hetzelfde: ondanks beperkingen i.v.m. gezondheidsmaatregelen en allerlei andere moeilijkheden trekken de gelovigen in steeds grotere getale naar de altaren waar onze priesters het H. Misoffer opdragen. Op veel plaatsen is het aantal gelovigen zelfs verdubbeld. Hoe kunnen we deze opmerkelijke groei verklaren?

Allereerst door de kracht van het Rozenhoedje. Onfeilbaar en altijd werkzaam bij het Onbevlekt Hart van Maria, trekt deze magneet de ziel die het bidt tot God, en trekt over zichzelf – en haar omgeving – de zegeningen van God aan.

Ten tweede door de onvermoeibare en vindingrijke inzet van onze priesters, aan wie ik mijn grote dankbaarheid wil betuigen. Zelfs door soms risico's te nemen, hebben zij met ijver en vurigheid gestreden om uw zielen de hulp van de sacramenten te garanderen, waardoor zij vele nieuwe gelovigen hebben aangetrokken. Dankzij hun soms gedurfde volgzzaamheid en de vrijheid van handelen die zij binnen de Priesterbroederschap genieten, heeft hun priesterambt nooit opgehouden op grootse wijze te stralen en het goddelijke leven in overvloed te verspreiden.

Ten slotte is het ook door de hernieuwde vurigheid en gretigheid waarmee ieder van u aan eigen heiliging werkt.

Het valt niet te ontkennen dat de omstandigheden de traagheid, waarin onze zielen misschien sluimerden, helpen afschudden. In deze moeilijke tijden, evenals in andere, maakt de goddelijke Voorzienigheid gebruik van de kwalen die zij heeft toegelaten om ons aan te sporen: we schatten de waarde van de H. Mis en de sacramenten hoger, omdat we er met meer ijver naar moeten zoeken, en we ervaren met meer liefde de geestelijke weldaden die we ontvangen, omdat we vrezen ervan te worden beroofd.

Dus, na deze oprechte dank, wil ik u aanmoedigen. Onze gebedskruistocht mag hier niet eindigen. De wereld en de Kerk hebben behoefte aan christenen die bidden en zich heiligen opdat Onze Heer Zijn heerschappij op aarde zal uitbreiden: eerst in hen, en door hen in al de velen die door hun invloed geraakt worden. De Kerk en de wereld zijn stervende: God heeft zielen nodig die leven, en wier geestelijke vitaliteit als nieuw bloed is voor de hernieuwing van de samenleving. De Wil van God is de weg naar heiligheid.

Houden we deze intentie voor roepingen levend in onze harten. Dat niets ons dierbaarder is dan edelmoedige zielen te helpen aanmoedigen om hun hele leven en al hun krachten aan God te wijden.

Moge God u zegenen, u bijstaan in uw edelmoedigheid, en u allen toestaan in Zijn Liefde te verblijven!

*Dillwyn, 25 april 2021, op het feest van de H. Marcus
Don Davide Pagliarani, Algemeen-Overste*

Rozenhoedjes, geteld tot 30 april 2021

Seminaries

H. Pius X - Ecône	21.382
H. Pastoor van Ars - Flavigny	14.107
H. Hart van Jezus - Zaitzkofen	9.118
H. Thomas van Aquino - Dillwyn	14.322
H. Kruis - Goulburn	4.307

Districten en Autonome Huizen

Afrika	147.341
Azië	402.988
Australië / Nieuw Zeeland	135.236
Oostenrijk	63.786
België / Nederland	16.982
Canada	165.352
Frankrijk	296.830
Duitsland	175.573
Groot Brittannië / Ierland	31.950
Italië	61.622
Mexico	102.695
Zuid Amerika	148.954
Zwitserland	131.796
Verenigde Staten	282.508
Brazilië	30.615
Centraal Amerika / Caribische Eilanden	29.223
Oost Europa	167.741
Spanje / Portugal	17.614
Contemplatief Huis - Montgardin	2.967
Noviciaat H. Theresa - Salvan	4.432
Libanon	20.630
Totaal	2.500.070

De Heilige Eucharistie

Uw Levensleer,
Walter Farrell en Martin J. Healy

De H. Eucharistie: het Voedsel voor de ziel

Voedsel onderhoudt het leven. Zonder voedsel kan geen enkel levend wezen levend en werkzaam blijven. De genade geeft aan de mens een aandeel in het goddelijk leven. Het Doopsel doet de mens geboren worden in het goddelijk leven. Het Vormsel geeft de mens de rijpheid in het goddelijk leven. Maar zijn leven kan niet verder uitgroeien zonder voedsel, geestelijk voedsel. Evenals elk ander leven moet ook het goddelijk leven van de genade gevoed worden. Het Voedsel voor het leven van de genade is het Sacrament van de H. Eucharistie. In dit Sacrament voedt zich het leven van de genade met het Lichaam en Bloed van Christus zelf.

Als in de natuurlijke orde brood de enige stof was die de mensen konden eten, zouden alle mensen altijd brood eten. Want de mens heeft voedsel nodig om te leven. In de bovennatuurlijke orde van de genade is de H. Eucharistie het noodzakelijke Voedsel voor het bovennatuurlijke leven van de genade.

De H. Eucharistie is natuurlijk niet op dezelfde wijze noodzakelijk als het Doopsel. Het Doopsel is noodzakelijk als het begin van het bovennatuurlijk leven van de genade. Maar de H. Eucharistie is noodzakelijk als de voltooiing van het genadeleven. Het Doopsel is noodzakelijk, omdat het de mens op Christus doet gelijken en hem daarmee geschikt maakt om Christus in zijn ziel op te nemen. In

de H. Eucharistie wordt de mens met Christus zelf verenigd. In de H. Eucharistie komen het Lichaam en het Bloed van Christus zelf om in het lichaam en de ziel van de mens te wonen. In de H. Eucharistie worden het Lichaam en Bloed van Christus het geestelijk Voedsel voor de ziel van de mens, doen zij de genade in de ziel en daarmee de gelijkenis van de mens op Christus toenemen.

De H. Eucharistie wordt in de christelijke traditie met verschillende namen aangeduid. Zij wordt genoemd “Het Offer”, omdat zij een gedachtenis aan het lijden van Christus is. Zij wordt

genoemd “Communie”, omdat zij de oorzaak is van de eenheid of vereniging tussen Christus en de ledematen van Zijn Kerk. Zij wordt “Teerspijze” genoemd, omdat de mens daarop kan teren om de aanschouwing van God te bereiken. Anders gezegd, in de H. Eucharistie hebben wij een vernieuwing van het lijden van Christus, dat door de genade voor de mensen te verdienen, de mensen heeft verlost; in de H. Eucharistie bezitten wij Christus zelf, die aan de mensen genade geeft; en in de H. Eucharistie hebben wij Christus zelf, die de zielen van de mensen in staat stelt om door de dood heen over te gaan naar het eeuwig leven.

De instelling van de H. Eucharistie

Christus heeft zelf dit verheven Sacrament ingesteld na het Laatste Avondmaal. Hij wist, dat Hij weldra deze aarde zou verlaten. Hij wist, dat Hij niet langer met Zijn lichamelijke tegenwoordigheid in deze wereld zou blijven. Hij wilde Zijn trouwe leerlingen niet geheel en al achterlaten, Hij wilde op een of andere wijze bij Zijn volgelingen blijven. En daarom gaf Hij ons Zijn tegenwoordigheid in het Sacrament van de H. Eucharistie om de plaats in te nemen van Zijn historische lichamelijke tegenwoordigheid. Bovendien wilde Hij de mensen een gedachtenis geven aan Zijn lijden. Het geloof in Zijn lijden is voor de zaligmaking noodzakelijk. Maar in de loop van de tijden zouden de mensen Zijn lijden en dood op het Kruis kunnen vergeten. In de H. Eucharistie heeft Hij de mensen een blijvende herinnering aan Zijn lijden geschonken. Hij heeft

dit Sacrament ingesteld na het Laatste Avondmaal, omdat Hij wist dat de laatste woorden en daden van mensen, die op het punt staan deze wereld te verlaten, gemakkelijker met liefde en toewijding in de herinnering blijven dan welke andere woorden of daden ook. De H. Eucharistie was als het ware Zijn laatste Wil en Testament aan het menselijk geslacht. Kort voor Zijn dood, Zijn verrijzenis en Zijn hemelvaart heeft Hij aan de mensen Zijn Lichaam en Bloed achtergelaten als het Voedsel voor hun zielen. Het was de kostbaarste gave die Hij ons kon achterlaten, omdat de H. Eucharistie Christus zelf is, de Schepper en de uitdelers van de genade van God.

Volgens de bedoeling van Christus moet de H. Eucharistie het Voedsel zijn voor de zielen. “Ik ben het levend Brood, dat uit de Hemel is neergedaald; zo iemand eet van dit Brood, zal hij in eeuwigheid leven. En het Brood, dat Ik zal geven, is Mijn Vlees voor het leven van de wereld ... Zo gij het Vlees van de Mensenzoon niet eet en Zijn Bloed niet drinkt, dan hebt gij het leven niet in u. Wie Mijn Vlees eet en Mijn Bloed drinkt, heeft het eeuwige leven; en Ik zal hem op de jongste dag doen verrijzen. Want Mijn Vlees is waarlijk spijs, en Mijn bloed is waarlijk drank. Wie Mijn Vlees eet en Mijn Bloed drinkt, blijft in Mij en Ik in hem.” (Jh. 6, 51-55)

De stof van de H. Eucharistie

Omdat de H. Eucharistie het Voedsel is van de zielen, heeft Christus brood en wijn gekozen als de stof van dit Sacrament. Brood is het hoofdvoedsel van heel de mensheid en tarwebrood is het brood, dat onder de mensen het meest wordt gebruikt. Om deze reden heeft Christus brood uitgekozen om het sacramentele teken te zijn van Zijn Lichaam. Maar de mens heeft niet alleen vast voedsel nodig, hij heeft ook

behoefte aan vloeibare verkwikking. Wijn is een vloeibare verkwikking, die onder de mensen algemeen is. Wijn uit druiven geperst, is de enige werkelijke wijn. Daarom heeft Christus wijn uitgekozen om het sacramentele teken te zijn van Zijn Bloed. Toen Hij dit Sacrament na het Laatste Avondmaal instelde heeft Christus overeenkomstig de gewoonte van Zijn land een weinig water met de wijn vermengd. In de H. Mis wordt een weinig water

vermengd met de wijn, die veranderd zal worden in het Bloed van Christus. Dit water stelt het christenvolk voor, de ledematen van de Kerk. Dit is een symbool van de vereniging van de gelovigen met Christus. Christus wilde aan de mensen Zijn eigen Vlees

en Bloed geven als Voedsel voor hun zielen. Daarom heeft Hij als het sacramentele teken van Zijn Lichaam en Bloed elementen uitgekozen, die door de mensen als voedsel zouden worden herkend.

De tegenwoordigheid van Christus in de H. Eucharistie

In het Sacrament van de H. Eucharistie worden brood en wijn veranderd in het Lichaam en Bloed van Christus. Christus zelf is in de H. Eucharistie onder de gedaanten van brood en wijn waarachtig tegenwoordig. De H. Eucharistie is dus het volmaakte Sacrament van de nieuwe Wet. In de andere sacramenten betekent en veroorzaakt de zintuiglijk waarneembare ritus de genade van Christus, die de zielen van de mensen gaan ontvangen. In de H. Eucharistie hebben wij Christus zelf en de genade die Hij de zielen van de mensen brengt. Dit is een bewijs voor de diepte van de liefde van Christus voor de mensen. Zijn vreugde is het met de kinderen van de mensen te zijn. In de H. Eucharistie

blijft Christus, die ten hemel opgestegen is, nog steeds met de mensen op aarde. Omdat Hij in de H. Eucharistie niet met menselijke ogen kan gezien worden, omdat Zijn tegenwoordigheid in de H. Eucharistie sacramenteel en mysterieus is, is de H. Eucharistie een opwekking voor het geloof van de mensen. Door in de waarheid van dit verheven Mysterie te geloven, door te geloven dat Hij, die met enkele broden vijfduizend mensen kon voeden, ook miljoenen mensen kan voeden met Zijn Lichaam en Bloed in de H. Eucharistie, bewijzen de mensen de kracht, de heerlijkheid en de volmaaktheid van hun geloof.

Het mysterie van de Zelfstandigheidsverandering

In de H. Eucharistie worden op de woorden van de Consecratie, door Christus uitgesproken na het Laatste Avondmaal of nu door de priester in de H. Mis, brood en wijn veranderd in het Lichaam en Bloed van Christus. Brood en wijn zijn niet langer meer aanwezig. In plaats daarvan zijn het Lichaam en Bloed van Christus op sacramentele wijze tegenwoordig. Nooit kunnen wij erop hopen in dit leven te begrijpen, hoe deze verandering plaatsvindt. Dit is

een mysterie dat boven ons begrip ligt. Maar we kunnen het mysterie wel zo uiteenzetten, dat het niet langer dwaas of belachelijk is, of een tegenspraak insluit.

Laten we het mysterie meer van nabij beschouwen. Vóór de Consecratie in de H. Mis zijn er brood en wijn op het altaar aanwezig. Wanneer de priester, terwijl hij spreekt in Naam van Christus, zegt “Dit is Mijn Lichaam” en

“Dit is de Kelk van Mijn Bloed van het Nieuwe en Eeuwige Testament, het mysterie van het geloof, dat voor u en voor velen vergoten zal worden tot vergiffenis van de zonden”, dan houden het brood en de wijn op tegenwoordig te zijn en komen het Lichaam en het Bloed van Christus tegenwoordig. Hoe vindt dit plaats? Christus in Zijn Lichaam en Bloed is tegenwoordig in de Hemel. Hij verlaat de Hemel niet om op het altaar te komen en de plaats van het brood en de wijn in te nemen. Maar het brood en de wijn worden veranderd in Zijn Lichaam en Bloed. Het brood en de wijn kunnen niet blijven. Als dit gebeurde, zouden de woorden van Christus in de H. Mis

door Zijn priesters uitgesproken, niet waar zijn. In plaats van te zeggen “Dit is Mijn Lichaam”, zou de priester dan moeten zeggen “Dit is brood en het lichaam van Christus”. Maar Christus kan niet liegen en Hij heeft gezegd “Dit is Mijn Lichaam”. Op het ogenblik van de Consecratie moet dus het brood het Lichaam van Christus worden en de wijn moet Zijn Bloed worden. De verandering moet ogenblikkelijk geschieden, want Christus heeft niet gezegd “Dit brood staat op het punt Mijn lichaam te worden”; Hij heeft gezegd “Dit is Mijn Lichaam”. Het geheel van het brood moet natuurlijk veranderen in het Lichaam van Christus, en het geheel van de wijn moet veranderen in Zijn Bloed. Als dit niet gebeurde, zouden de woorden van Christus weer niet waar zijn. Dan zou Hij zo iets hebben moeten zeggen als “Dit is gedeeltelijk brood en gedeeltelijk Mijn lichaam”. Maar zo iets heeft Hij niet gezegd. Hij zei eenvoudig “Dit” – alles wat je ziet – “is Mijn Lichaam”.

Dit is een heel bijzonder soort verandering, feitelijk is het de enige verandering van deze soort die wij kennen. Aan vele veranderingen in de wereld van de stof zijn we gewoon. Water en tarwebloem kunnen doorengemengd worden en gebakken. Door het bakken worden zij veranderd in brood. Na verloop van tijd kan wijn door de werking van de natuur in azijn veranderen. Maar bij alle soortgelijke veranderingen zijn er drie dingen waarvan we zeker zijn. Op de eerste plaats de nieuwe zelfstandigheid – brood of azijn in de gegeven voorbeelden – bestonden te voren nog

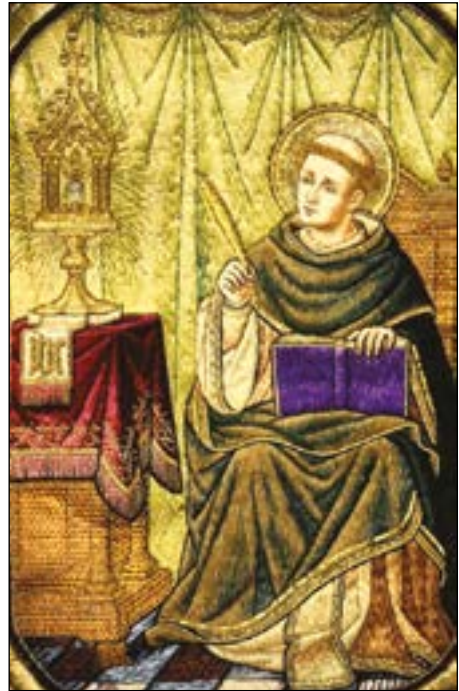
niet. Zij kwamen met de verandering tot het bestaan. Op de tweede plaats is er iets van de eerste zelfstandigheid – van de tarwe of de wijn – overgegaan in de zelfstandigheid van de laatste zelfstandigheid, het brood of de azijn. En ten derde de zintuiglijk waarneembare eigenschappen van de eerste en van de laatste zelfstandigheden waren niet dezelfde. Tarwe ziet er anders uit en smaakt anders dan brood. Wijn smaakt anders dan azijn.

Nu hebben in de H. Eucharistie de zelfstandigheid van het Lichaam en de zelfstandigheid van het Bloed van Christus reeds het bestaan, voordat de zelfstandigheid van het brood en de zelfstandigheid van de wijn daarin veranderd worden. Op de tweede plaats en als gevolg van het eerste wordt er niets van het brood en niets van de wijn gebruikt bij het tegenwoordig stellen van het Lichaam en Bloed van Christus. In plaats daarvan worden het brood en de wijn veranderd in het reeds bestaande Lichaam en Bloed van Christus. Ten derde, al zijn dan de zichtbare eigenschappen van het Lichaam en het Bloed van Christus anders dan de zichtbare eigenschappen van brood en wijn, de zichtbare eigenschappen van brood en wijn blijven toch in de H. Eucharistie bestaan. De geconsacreerde H. Hostie ziet er nog uit als brood, voelt aan als brood en smaakt als brood. De wijn die geconsacreerd is tot het Bloed van Christus ziet er nog uit als wijn en smaakt als wijn. Van de andere kant ziet noch de H. Hostie noch het Kostbaar Bloed van Christus er uit als het Lichaam en Bloed van Christus. We

kunnen alleen zeggen, dat heel de zelfstandigheid van het brood veranderd is in de zelfstandigheid van het Lichaam van Christus en heel de zelfstandigheid van de wijn veranderd is in het Bloed van Christus, maar dat de gedaanten van brood en wijn nog blijven bestaan. Wat brood was, is veranderd, hoewel de gedaante van brood blijft. Wat wijn was, is veranderd, hoewel de gedaante van wijn blijft. De theologen noemen zulk een verandering een “zelfstandigheidsverandering”. Dit woord betekent, dat de ene hele zelfstandigheid verandert in een andere hele zelfstandigheid, ook al blijven de gedaanten – de filosofen zouden zeggen “de accidenten” – van de eerste zelfstandigheid nog bestaan. In de H. Eucharistie worden noch het brood noch de wijn vernietigd. Zij worden veranderd in het Lichaam en Bloed van Christus. (Opm. red.: Christus neemt dus de gedaante van brood aan.)

Het Lichaam en Bloed van Christus zijn in de H. Eucharistie tegenwoordig. Door de kracht van het Sacrament zelf komt het Lichaam van Christus tegenwoordig onder de gedaante van brood en het Bloed van Christus komt tegenwoordig onder de gedaante van wijn. Maar Christus wordt niet gescheiden in Zijn Lichaam en Zijn Bloed. Dit zou de Christus vernietigen. Daarom moet heel de Christus tegenwoordig zijn, als ergens Zijn Lichaam of Zijn Bloed tegenwoordig is. Dit betekent, dat waar het Lichaam van Christus ook tegenwoordig is, dat daar ook Zijn Bloed, Zijn Ziel en Zijn Godheid tegenwoordig moeten zijn. Hetzelfde kunnen we zeggen van Zijn Bloed. Daarom is Christus onder de gedaante van brood en onder de gedaante van wijn geheel tegenwoordig. Hij is geheel tegenwoordig onder elk deeltje van de geconsacreerde Hostie en in elke druppel van de geconsacreerde Wijn. Bovendien zijn alle stofelijke eigenschappen van het Lichaam en Bloed van Christus tegenwoordig – Zijn omvang, Zijn gewicht, Zijn kleur, enz. Maar zij zijn in dit Sacrament niet tegenwoordig zoals ze dat zijn in de hemel, of zoals zij zijn in menselijke lichamen die nog hier op aarde zijn. Zij zijn alleen tegenwoordig, omdat de zelfstandigheid van het Lichaam van Christus en de zelfstandigheid van Zijn Bloed tegenwoordig zijn. Zij zijn tegenwoordig door de zelfstandigheid van het Lichaam en het Bloed van Christus, op de wijze waarop een zelfstandigheid tegenwoordig is. Als de omvang van het Lichaam van Christus in de H. Eucharistie tegenwoordig was op de wijze waarop de omvang van

H. Thomas van Aquino

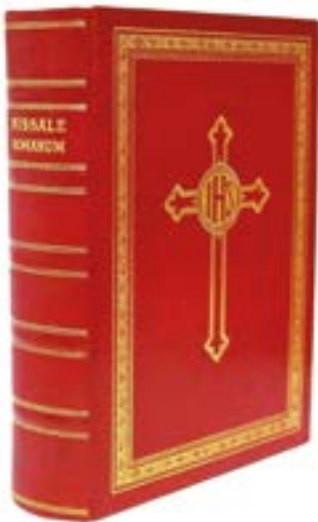
onze eigen lichamen nu op een plaats tegenwoordig is, dan zou bij de Consecratie de Hostie even groot moeten worden als het Lichaam van Christus, even breed als het Lichaam van Christus en even zwaar als het Lichaam van Christus. Of anders zou het Lichaam van Christus even klein en even licht moeten worden als de Hostie. Maar geen van beide geschiedt, omdat de omvang van het Lichaam van Christus niet op deze wijze tegenwoordig komt. Deze komt tegenwoordig door de tegenwoordigheid van de zelfstandigheid van het Lichaam van Christus. Ten gevolge hiervan kunnen de ogen van de mensen Christus in de H. Eucharistie niet zien. Zelfs het natuurlijke verstand van de engelen kan

Christus niet zien, zoals Hij in de H. Eucharistie tegenwoordig is. Alleen God en degenen, die de aanschouwing van God genieten, kunnen Christus in de H. Eucharistie tegenwoordig zien. Hier op aarde weten wij alleen door het geloof, dat Christus in de H. Eucharistie tegenwoordig is.

Zelfs nadat de zelfstandigheid van het brood en de zelfstandigheid van de wijn zijn overgegaan in de zelfstandigheid van het Lichaam, en de zelfstandigheid van het Bloed van Christus, blijven de gedaanten van brood en wijn bestaan. De H. Hostie smaakt als brood, voelt aan als brood. De gedaante van wijn smaakt als wijn. Zij kunnen de mens fysiek voeden, evenals gewoon brood en gewone wijn dat doen. Zij kunnen bederven evenals gewoon brood en gewone wijn. Dit is waarlijk een wonder van goddelijke Macht. Als regel kun-

nen het gevoel, de smaak, de gedaante en het gewicht van brood niet bestaan behalve in brood. Maar hier bestaan zij door de goddelijke Macht. Hetzelfde moet gezegd worden van de gedaante van wijn. Deze gedaanten van brood en wijn bestaan niet in het Lichaam en Bloed van Christus. Zij bestaan slechts, omdat de kracht van God ze in het bestaan houdt als teken van de tegenwoordigheid van het Lichaam en Bloed van Zijn Zoon. Wanneer zij teniet gaan, bijvoorbeeld door het verteringsproces in het lichaam van de mens die ze ontvangt, zijn het deze gedaanten van brood en wijn die teniet gaan, niet het Lichaam en Bloed van Christus. Christus blijft onder deze gedaanten tegenwoordig, zolang als zij de gedaanten zijn van brood en wijn. Zodra zij ophouden dit te zijn, zijn het Lichaam en Bloed van Christus niet langer tegenwoordig.

De vorm van de H. Eucharistie

Deze wonderlijke verandering van brood en wijn in het Lichaam en Bloed van Christus wordt tot stand gebracht door de woorden van Christus – woorden die Hij voor de eerste maal uitsprak na het Laatste Avondmaal, woorden die in Zijn Naam dagelijks worden uitgesproken in het H. Misoffer. Deze woorden zijn de vorm van het Sacrament van de H. Eucharistie. Brood en wijn zijn de stof en de woorden van Christus zijn de vorm van het Sacrament. Wij moeten hierbij opmerken, dat de andere sacramenten tot stand komen in het gebruik van de geconsacreerde stof. Het Doopsel komt tot stand, wanneer het gezegende

water wordt uitgestort over het hoofd van de dopeling en de doopformule wordt uitgesproken. Maar bij de H. Eucharistie komt het Sacrament tot stand, wanneer de woorden van Christus worden uitgesproken over het brood en de wijn. Bovendien, terwijl in de andere sacramenten de priester ofwel spreekt in eigen naam, of bidt dat God het effect van het sacrament zal tot stand brengen, spreekt in de H. Eucharistie de priester de woorden van Christus alleen maar uit. Het is Christus zelf, die brood en wijn in Zijn eigen Lichaam en Bloed verandert. De priester handelt als het instrument van Christus, terwijl hij de woorden uitspreekt in Zijn Naam.

De woorden van de Consecratie – “Dit is Mijn Lichaam” en “Dit is de Kelk van Mijn Bloed”, enzovoort – werken de verandering van brood en wijn in het Lichaam en Bloed van Christus onmiddellijk uit. Het is God, die dit wonderlijk werk verricht en Hij werkt

in één ogenblik. In beide gevallen heeft het woord “Dit” geen betrekking op het brood en de wijn, maar op het Lichaam en Bloed van Christus. Deze woorden duiden de verandering die er plaatsvindt niet alleen aan, zij zijn ook de oorzaak van de verandering die er plaats vindt. Zij zijn de instrumenten die God gebruikt om het brood en de wijn in het Lichaam en Bloed van Christus te veranderen. Daarom zijn beide verklaringen waar, ook al wordt de ene uitgesproken zonder de andere. Als een geldig gewijd priester van Christus over het brood de woorden uitspreekt “Dit is Mijn Lichaam”, wordt het brood veranderd in het Lichaam van Christus, ook al gaat de priester dan niet verder met de wijn te consacreran tot het Bloed van Christus. Elke formule werkt precies uit wat zij zegt. “Dit is Mijn lichaam” verandert het brood in het Lichaam van Christus; en “Dit is de Kelk van Mijn Bloed”, enzovoort verandert de wijn in het Bloed van Christus.

De effecten van de H. Eucharistie

Zoals alle sacramenten geeft ook H. Eucharistie goddelijke genade aan de mensen. Op de eerste plaats komt door het ontvangen het Sacrament van de H. Eucharistie Christus zelf, de oorzaak van de genade, in de mens tegenwoordig. Vervolgens stelt de H. Eucharistie het lijden van Christus voor. Maar het lijden van Christus is de oorzaak van de genade. Op de derde plaats doet de H. Eucharistie voor het geestelijk leven van de mens alles wat stoffelijk voedsel doet voor zijn lichaam. Maar het is de genade, die

het leven van de ziel van de mens onderhoudt, herstelt en doet toenemen. Tenslotte is de H. Eucharistie een symbool en een oorzaak de eenheid tussen Christus en ledematen van Zijn Mystiek Lichaam, de Kerk. Juist zoals vele tarwekorrels verenigd worden om één brood te vormen, en het sap van vele druiven om één wijn te maken, zo worden in de H. Eucharistie en door de H. Eucharistie de vele ledematen van de Kerk van Christus in de caritas met Hem en elkaar verenigd om de éne Kerk te vormen, het Mystieke

Lichaam van Christus. Maar de caritas komt alleen tot de mensen met de genade. Daarom geeft de H. Eucharistie de genade aan de mensen.

De H. Eucharistie is ook het middel waardoor de mensen de eeuwige glorie van de aanschouwing van God bereiken. “Wie Mijn Vlees eet en Mijn Bloed drinkt, heeft het eeuwige leven; en Ik zal hem op de jongste dag doen verrijzen” (*Jh. 6, 54*). Dit Sacrament geeft de mens de glorie niet onmiddellijk. Maar het geeft hem Christus, door wie hij de glorie kan verkrijgen. Het brengt hem de kracht van het lijden van Christus, waardoor hij de glorie kan verkrijgen. De gedaanten van brood en wijn duiden ook het geestelijk Voedsel aan en de eenheid van de navolgers van Christus met Hemzelf en met elkaar, waardoor de mensen de glorie verkrijgen.

Omdat dit Sacrament Christus zelf en het lijden van Christus bevat, heeft het in zichzelf de kracht om de zonden te

vergeven. Als een zondaar in staat van doodzonde dit Sacrament ontvangt, terwijl hij gehecht wil blijven aan zijn zonde, zal hij geen vergiffenis krijgen. Integendeel, hij zal een zonde van heiligschennis doen, doordat hij het Lichaam en Bloed van Christus ontheiligt. Maar als hij bereid is zijn gehechtheid aan de zonde prijs te geven en tot dit Sacrament nadert zonder aan zijn zonde te denken, zal zijn zonde hem vergeven worden. Het Sacrament zal hem de caritas geven, die zijn berouw zal vervolmaken en hem vergiffenis van de zonde zal schenken. Als hij zich zijn zonden herinnert, moet hij natuurlijk eerst in het Sacrament van de Beicht vergiffenis van de zonde verkrijgen. Niemand mag tot het

Sacrament van het Lichaam en Bloed van Christus naderen, zolang hij nog bewust in staat van doodzonde is. Omdat de effecten van dit Sacrament de genade en de caritas zijn, zal het de dagelijkse zonden vergeven en het vuur van de caritas herstellen.

De H. Eucharistie kan de mens ook bevrijden van de straf voor de zonde verschuldigd. Zij is tegelijk een Sacrament en een Offer. Als Sacrament verenigt zij de mens met Christus door de caritas. Maar door het vuur van de caritas verkrijgt de mens vergiffenis van de straf voor zijn zonden verschuldigd. De graad van vurigheid zal de maat bepalen van de straf die vergeven wordt. Ook als Offer kan de H. Eucharistie de

zondestraf vergeven. In zichzelf is de H. Eucharistie machtig genoeg om alle straffen voor alle zonden van alle mensen te vergeven. Maar bij de kwestie van de voldoening moeten wij ook rekening houden met de gesteldheid van de mensen. Het eucharistisch Offer zal onze straf wegnemen naar de mate van onze godsvrucht.

De H. Eucharistie is het geestelijk Voedsel van de ziel. Als Voedsel versterkt zij de ziel. Daarom zal zij de mens beschermen tegen komende beproevingen en zonden. Zij is ook een teken van het lijden van Christus, die de duivel heeft overwonnen. Daarom zal zij de mens tegen de aanvallen van de duivel beschermen.

De H. Communie

De H. Eucharistie werkt deze wonderlijke effecten uit, wanneer zij op de juiste wijze ontvangen wordt. Omdat het Lichaam en Bloed van Christus onder de gedaanten van brood en wijn tegenwoordig zijn zodra het brood en de wijn geconsacreerd zijn, zal iedereen die de H. Communie ontvangt het Lichaam en Bloed van Christus ontvangen. Maar niet iedereen zal het effect van het Sacrament ontvangen, de genade. Een ongelovige en een katholiek in staat van doodzonde zullen het Lichaam en Bloed van Christus ontvangen. Maar zij ontvangen niet de genade van het Sacrament. Wij drukken het zo uit, dat zij de H. Eucharistie wel sacramenteel doch niet geestelijk ontvangen. Van de andere kant is het mogelijk op geestelijke wijze de genade van het Sacrament te ontvangen

door ernaar te verlangen. Tenslotte, iemand die in staat van genade Christus in de H. Communie ontvangt, ontvangt ook de genade, het geestelijk effect van het Sacrament. In dit geval ontvangt hij de H. Eucharistie zowel sacramenteel als geestelijk.

De zondaar, die de H. Eucharistie ontvangt terwijl hij zich zijn zonde bewust is, maakt zich schuldig aan heiligschennis. Het ontvangen van dit Sacrament is een betuiging van de eenheid van de mens met Christus en met de ledematen van Zijn Kerk in geloof en liefde. Maar de zondaar is niet met Christus in liefde verenigd. Bij het ontvangen van dit Sacrament maakt hij zich schuldig aan een leugen. Hij gebruikt het Sacrament om te liegen. Dit is een ernstig misbruiken van een

heilige zaak, het Sacrament van het Lichaam en Bloed van Christus.

Ofschoon een zondaar ernstig verplicht is Christus in de H. Eucharistie niet te ontvangen voordat hij berouw heeft over zijn zonde, is de Kerk bij het uitdelen van dit Sacrament hoogst rechtvaardig en wijs. Als de zonden van iemand niet publiek en algemeen bekend zijn, zal zij hem de H. Communie geven wanneer hij tot de communiebank nadert. Op deze wijze beschermt zij de goede naam van de zondaar. Ook Christus zelf gaf de H. Eucharistie aan Judas. Van de andere kant, wanneer iemand een openbare zondaar is en zijn zondigheid is als zeker aan de wereld bekend, zal de Kerk hem dit Sacrament weigeren. Dit voorkomt tegelijk de ontering van het Sacrament en ergernis voor het volk. Maar in het algemeen is het zo moeilijk om te weten of iemand nog in staat van zonde is, dat deze drastische maatregel slechts zelden en met de grootste behoedzaamheid genomen wordt.

Nuchterheid is voorgeschreven uit eerbied voor het Sacrament. (Opm. red.: Zij die de H. Communie gaan ontvangen, zijn nu verplicht drie uren vóór de Communie zich van spijs en alcoholische drank te onthouden, zoals de Traditie van de Kerk het met Paus Pius XII het ons voorhoudt; voor andere drank geldt een uur; het gebruik van natuurlijk water is geoorloofd tot vlak vóór de Communie.) Vroeger was nuchterheid vanaf middernacht vereist. Als een goede moeder maakt de Kerk speciale uitzonderingen voor de zieken, voor hen die in stervensgevaar

verkeren en voor hen die anders niet of niet goedschiks de H. Communie kunnen ontvangen.

Wanneer wij de wonderlijke weldaden beschouwen, die de mens door het ontvangen van Christus in de H. Communie ten deel vallen, kunnen wij het grote verlangen van de Kerk verstaan, dat al haar ledematen de H. Communie zo vaak mogelijk zullen ontvangen. De Kerk dringt erop aan, dat haar ledematen ze dagelijks zullen ontvangen. Het Sacrament zelf kan dagelijks worden ontvangen. (Opm. red.: Eénmaal per dag.) Maar de gesteldheid van degenen die het ontvangen, moet natuurlijk ook in aanmerking genomen worden. Om de grote waardigheid van dit Sacrament mag de mens niet naderen zonder dat hij is voorbereid om het waardig te ontvangen. Volgens een gebod van de Kerk zijn al degenen, die tot het gebruik van het verstand gekomen zijn, verplicht de H. Communie ten minste eenmaal per jaar te ontvangen.

Toen Christus dit Sacrament instelde, heeft Hij aan Zijn apostelen bevolen het toe te dienen zoals Hij dat had gedaan. Dit betekent, dat zowel de apostelen als hun opvolgers, de priesters van de Kerk, brood en wijn beide moeten consacreren en Christus onder beide gedaanten moeten ontvangen. De priesters van de Kerk moeten, wanneer zij de H. Mis opdragen, Christus ontvangen onder de gedaante van brood en onder de gedaante van wijn. Maar omdat Christus onder beide gedaanten geheel tegenwoordig is, kan de mens onder elk

van beide gedaanten de hele Christus ontvangen. Omdat de Kerk zozeer is uitgegroeid en omdat zoveel gelovigen de H. Communie ontvangen, geeft de Kerk dit Sacrament aan de gelovigen slechts onder één gedaante, de gedaante van brood. De voornaamste reden hiervan is de grote eerbied, die in dit Sacrament aan het Bloed van Chris-

tus verschuldigd is. Wanneer zoveel de H. Communie ontvangen en velen van hen kinderen zijn, bestaat er een ernstig gevaar, dat het Kostbaar Bloed van Christus zou worden gemorst op kleren, de communiebank of op de grond, indien het aan allen werd uitgedeeld.

De bedienaar van het Sacrament

Zoals wij reeds hebben gezegd, worden in dit Sacrament brood en wijn veranderd in het Lichaam en Bloed van Christus door de woorden van Christus zelf. De mens, die deze ritus verricht, handelt in de Naam en de Persoon van Christus zelf. Nu kan niemand in de naam en de persoon van iemand an-

ders handelen, tenzij hem de macht is verleend om dit te doen. Christus heeft deze macht alleen aan Zijn priesters geschonken. Alleen een geldig gewijd priester kan in Naam van Christus brood en wijn veranderen in het Lichaam en Bloed van Christus. Gewoonlijk kan ook alleen de geldig gewijde priester dit Sacrament aan het volk toedienen in de H. Communie. De priester doet wat Christus heeft gedaan na het Laatste Avondmaal. Christus heeft daar brood en wijn geconsacreerd en Zijn Lichaam en Bloed aan Zijn apostelen uitgedeeld. De priester consacreert brood en wijn en deelt de H. Communie uit aan het volk. Hij biedt de gaven van het volk aan God en de gaven van God aan het volk aan. De H. Eucharistie is de gave van God aan het volk. Vervolgens is de H. Eucharistie ook een heilig iets. Zij kan slechts door gewijde of heilige dingen worden aangeraakt. De linnen doek – de corporale – waarop het Lichaam van Christus op het altaar rust, de Kelk waarin het Bloed van Christus rust zijn voor dit doel gewijd. Zo zijn ook de handen van de priester gezegend en gewijd om het Sacrament waardig te behandelen.

De Litanie van Onze-Lieve-Vrouw

Dignare me laudare te, Virgo Sacrata.

V. Geerebaert C.ss.R.
(Leuven, St.-Alfonsus-Drukkerij, 1930)

Gouden Huis, bid voor ons.

Wanneer Maria als Gouden Huis wordt aangeroepen, dan wordt onze geest weer naar Jeruzalem gevoerd, want wat anders, wordt verstaan onder Gouden Huis, het symbool van de Moeder van de Heer, dan de Tempel van de Joden? Dat heiligdom nu wordt met recht als een van de wonderen van de oudheid genoemd en dit niet zozeer om zijn bouwstijl, als wel om de ongekende rijkdom, waarmee dit Godsgebouw was versierd.

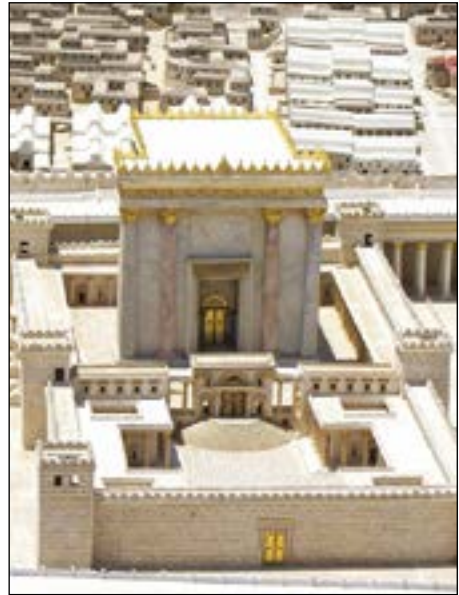
Volgen wij enige ogenblikken de geschiedenis van de Tempel van Jeruzalem, zoals deze in de Gewijde Boeken verhaald wordt. Nadat David Jeruzalem op de Jebuzeërs had veroverd en er de zetel van zijn regering gevestigd, wilde hij de innigste wens van zijn hart verwezenlijken en de Allerhoogste een Tempel bouwen, die een waardige verblijfplaats zou zijn voor de Ark van het Verbond. God echter zond tot de koning de Profeet Nathan en deze deelde David mee, dat in Gods plannen, niet hij, doch zijn zoon Salomon was uitverkoren om die grootse taak ten uitvoer te brengen. De godvruchtige vorst onderwierp zich nederig aan de beslissing van de Hemel, maar spande niettemin al zijn krachten om de nodige

voorbereidselen voor de bouw te tref-
fen en alle mogelijke kostbaarheden te
verzamelen, die het sieraad van Gods
huis zouden uitmaken. Nauwelijks was
Salomon zijn vader op de troon opge-
volgd of, na de laatste voorbereiden-
de maatregelen te hebben getroffen,
sloeg hij de hand aan het heilig werk
en legde in het jaar 1001 vóór Christus
de grondslagen van de Tempel, die hij
zeven jaar later, na zijn voltooiing, aan
God mocht toewijden.

De Israëlieten die van huis uit hun
krachten hoofdzakelijk aan de land-
bouw hadden geschonken, waren niet
berekend om dat grootse werk tot stand
te brengen; vandaar wendde de koning
zich tot de Feniciërs, die op het ge-
bied van bouwkunst hun sporen hadden
verdiend. Natuurlijk moest overvloedig
hout aangevoerd worden en Salomons
keuze viel op het kostbare cederhout,
waaraan het Libanongebirge rijk was.
De hulp van Hiram, Koning van Tyrus,
werd ingeroepen, en onder zijn vorste-
lijke leiding werkten drie ploegen van
10.000 werklieden, die elkaar elke
maand aflostten, 30.000 Israëlieten om
de ceders te vellen en naar Jeruzalem te
vervoeren. Dat de bouw van de Tempel
in die dagen heel wat arbeidskrachten
vorderde, blijkt uit het feit, dat er ze-
ven jaar lang 200.000 werklieden nodig
waren om het Godshuis te voltooiën.

De muren werden opgericht uit machti-
ge steenblokken, die in de groeven van
Jeruzalems omgeving werden gekapt.
Hoe broos en week die stenen ook wa-
ren, eenmaal uit de groeven te voor-
schijn gekomen en aan de buitenlucht
blootgesteld, werden zij weldra zo hard
als keien.

Met de grootste zorg werd alles
wat voor de bouw diende, voorbereid.
De stenen werden op de plaats waar
zij gekapt waren, gepolijst, en pas dan
werden zij de helling van de Moriaheu-
vel, waar de Tempel zou verrijzen, op-
gesleept. Zó keurig waren die stenen
pasklaar gemaakt, dat er geen mortel
of wat dan ook nodig was om ze sa-
men te voegen, want de steenblokken
klampten zich door hun gewicht aan
elkander vast. Daarom deelt de gewij-
de schrijver als een buitengewoon feit
de tijding mee, dat bij het bouwen op
de voorziene plaats, geen geluid van
hamer, bijl of welk ander ijzeren ge-
reedschap gehoord werd. (*1 Kon. 6, 7*)

Sommige schrijvers brengen de ver-
beelding op een dwaalspoor, wanneer
zij beweren dat Jeruzalems Tempel zo
groot was als een stad. Hij was daar-
entegen betrekkelijk klein, want zijn

lengte bedroeg 31,50 m; zijn breedte 10,50 m en zijn hoogte 15,50 m. Waarom ook zou de Tempel reusachtige afmetingen moeten hebben gehad? De eredienst eiste het niet, omdat de godvruchtige plechtigheden meestal, weliswaar binnen de ringmuur die het heiligdom omgaf, maar toch in de open lucht plaatsvonden, en de Israëlieten ook op de binnenpleinen hun gebed deden.

Muntte de Tempel reeds uiterlijk door schoonheid uit, inwendig vooral spreidde hij een ongehoorde pracht ten toon. Alle beschotten, van het kostbaarste cederhout vervaardigd, waren met kunstig snijwerk en met goud versierd. Wel overdrijven sommigen als zij beweren, dat inwendig het Godshuis geheel met goud was bekleed, maar toch was het goud zo kundig en zo kwistig aangebracht, dat wie het heiligdom binnentrad, van alle kanten slechts goud zag stralen en de indruk kreeg, dat alles met goud was beslagen.

Toen de Tempel 417 jaren de troost van de vrome Joden had uitgemaakt, trof hem een ontzettende ramp: om haar trouweloosheid leverde God Jeruzalem in de macht van de Chaldeeërs over, die, aangevoerd door Nabucodonosor, de heilige stad binnenrukten, de Tempel plunderden en verwoestten en het grootste gedeelte van de bevolking in ballingschap sleurden.

Nauwelijks mochten de Joden onder Cyrus naar hun vaderland terugkeren, of hun een zorg was het de Tempel weer op te bouwen. Omdat in hun armoede de geldelijke middelen zeer beperkt waren, was er geen

sprake van dat het nieuwe Godshuis enigermate zou kunnen wedijveren met het oude heiligdom; maar de Joden wilden doen wat in hun vermogen was, en onder de leiding van Zorobabel werd met de bouw van een nieuwe Tempel begonnen. Toen hij was voltooid, mocht hij gerust de Tempel van de armoede heten.

Onder de regering van Koning Herodes werd de Tempel niet slechts vergroot, maar ook verfraaid, zodat hij met het vroegere heiligdom in luister kon wedijveren. Herodes immers, om de gunst van de Joden te winnen, die hij door zijn knevelarijen had verbitterd, verruimde het gebouw en bracht overal versieringen in goud aan. De Joodse geschiedschrijver Flavius Josephus deelt ons dienaangaande het volgende mee: "Overal zag men dikke gouden platen, die de Tempel bedekten, zodat hij bij zonsopgang straalde als vuur, en men er zijn ogen van af moest wenden, zoals van de stralen van de zon; van verre scheen het gebouw wel een sneeuwberg om zijn schitterend marmer dat de blikken boeide, waar het goud niet straalde".

Flavius Josephus

Wie zal thans niet begrijpen waarom Maria onder het beeld van ‘Gouden Huis’ wordt aangeropen? Niets toch was in de ogen van de Joden kostbaarder dan de Tempel van Jeruzalem, met zijn goud, zijn marmer en zijn edelgesteenten, en dit bedehuis was zo rijk getooid, omdat het bestemd was om de Ark van het Verbond, het symbool van Gods tegenwoordigheid onder Zijn volk, binnen zijn muren te bewaren.

Maar moest Maria onder de uitverkoren kinderen van het Nieuwe Verbond dan niet overheerlijk getooid worden, zij die geroepen was, niet om een symbool van de Godheid, maar de Godheid zelf in haar maagdelijke schoot te omvatten? Moest haar ziel niet door God met alle pracht van de genade uitgedost worden?

Toen David al de voorbereidse-
len overschouwde, door hem voor de
bouw van de Tempel en zijn versie-

ring bestemd, riep hij opgetogen uit: “Groot is dit werk, want het is geen paleis voor een mens, maar voor God, de Heer”. (*1 Kron. 29, 1*) En zou God misschien niet dezelfde grootse plannen hebben gekoesterd, wanneer Hij aan Maria dacht? Mij dunkt dat de Vader in verrukking uitriep: “Het is immers geen paleis voor een mens, maar voor Mijn enige Zoon”. Was de Tempel een meesterstuk van menselijk kunnen, Maria zou het meesterwerk worden van de almachtige God. Vol bewondering roept dan ook Clemens van Alexandrië uit: “Het gouden huis van Salomon was overheerlijk en een mens, met zijn beperkt vermogen, was niet in staat iets schitterender tot stand te brengen; maar Christus, de Hogepriester van de toekomstige goederen, is door een grootser en volmaakter tent, die niet met handen is gemaakt, die niet tot deze schepping behoort, tot ons gekomen (*Hebr. 9, 11*), deze is door de H. Geest vervaardigd en door de Allerhoogste bekleed”. Wel mocht daarom Albertus de Grote vol begeestering van Maria getuigen: *templum aureum caritatis*, zij is de gouden tempel van de liefde.

Opvallend is het wat al voorbereidingsmaatregelen getroffen werden om te Jeruzalem maar een waardige Tempel te krijgen; maar wat moet er dan in de Hemel niet zijn omgegaan om de geboorte van Maria, die de levende Tempel van de Godheid zou worden, voor te bereiden.

De engelen, die in Gods wezen al de geheimen van de toekomst zien, beschouwden haar lang vóór haar geboorte en juichten haar van verre als Koningin van de Hemel toe. De Aarts-

engel Gabriël jubelde het uit, omdat hij was uitverkoren om als Godsgezant Maria de Blijde Boodschap te brengen en haar in Gods Naam te mogen begroeten; de patriarchen klaptten van vreugde in hun handen, daar eindelijk het uur aanbrak, waarop de vijandschap tussen de duivel en de vrouw zou ontbranden. De profeten verbraken hun zwijgen om haar, de dageraad van de Verlossing, te voorspellen. Wie zal al de zinnebeelden van het Oude Verbond tellen, die op Maria slaan? Haar ouders bovendien werden onder de vroomste personen van het volk Gods gekozen; het bloed dat door Maria's aderen zou vloeien, was het bloed van een koninklijk geslacht. Werd ooit de geboorte van een schepsel reeds voor de verste toekomst zo glorievol voorbereid?

Gebed: O goede Moeder Maria, hoe is uw hart, dat uit het zuiverste goud vervaardigd werd, een gloeiende oven van liefde! Maar wat moet gij dan vurig verlangen, uw Zoon door alle mensen bemind te zien. Ach Moeder, aan uw vurig verlangen wil ik zo graag beantwoorden, maar helaas! Ik moet in klachten uitbreken, omdat ik maar niet bij machte ben mijn God uit geheel mijn hart te beminnen. O help mij toch, en deel mij slechts één vonkje mee van de liefde, die u verteerde, dan zal het mijn arm hart in vlam zetten voor uw allerbeminnelijkste Jezus. Dit is de enige gunst die ik van u verlang. Amen.

Oefening: Dikwijls met de H. Alfonsus herhalen: Alles uit liefde tot Jezus en Maria.

... wordt vervolgd ...

De Eerherstellende Communie

In het laatste M.I.-artikel hebben we gezien dat de Vrijmetselarij de grootste vijand is van de Katholieke Kerk. Het Leergezag van de Kerk heeft ons altijd gewaarschuwd voor het wezenlijk duivelse karakter van deze sekte. Vanaf de eerste veroordeling van de Vrijmetselarij in 1738 door Paus Clemens XII heeft het merendeel van de volgende pausen hetzelfde gedaan. Gregorius XVI heeft de Vrijmetselarij in zijn Encycliek *Mirari Vos* beschreven als “een walgelijke poel, waar alle onzuiverheden, alle heiligschennende praktijken en alle godslasterlijke formules van alle voorafgaande meest schandelijke sektes verenigd zijn”. Pius IX zal het op 21 november 1873 nog duidelijker verwoorden door haar aan te duiden als de “Synagoge van Satan”. De pausen hebben dus niet nagelaten de schandelijke eredienst van afgoderij die zich afspeelt binnen de sektes, te ontmaskeren.¹

Maar de naastenliefde is het hart van het Evangelie en uit liefde voor ons mensen heeft God Zijn enige Zoon aan de dood overgeleverd. God is liefde en Hij verwacht van ons wederlief-

de. “Maar,” zegt de H. Johannes, “zo iemand zegt: ‘Ik heb God lief’, maar toch zijn broeder haat, hij is een leugenaar; wie immers zijn broeder, die hij heeft gezien, niet bemint, kan God niet beminnen, die hij niet heeft gezien.” (*1 Jh. 4, 20*) God vraagt ons onze naaste te beminnen, zoals ook Jezus zegt: “U zult uw naaste beminnen gelijk uzelf”. (*Mt. 22, 39*)

Onder de manieren om de naaste te beminnen is er één die buitengewoon voortreffelijk is, en dat is het apostolaat. Zielen redden, ziedaar de grote zorg van Onze Heer en ook die van de H. Maagd Maria. We moeten echter het apostolaat niet alleen uitoefenen jegens diegenen die we natuurlijkerwijze beminnen: “Maar bemin uw vijanden en bid voor hen die u vervolgen”. (*Mt. 5, 44*) Hier gaat het ook over de vijanden van de Kerk. Onze apostolische ijver van Ridders van de M.I. moet zich dus ook tot hen richten; wij zullen God uitermate behagen, omdat we ons barmhartig zullen tonen op een manier gelijk aan die van Hem, namelijk een barmhartigheid tonen die zich uitstrekt over de meest ellendigen.

Een middel dat bij uitstek geschikt is om vrijmetselaars te bekeren, en dat we nu willen bespreken, is de eerherstellende Communie.²

De geschiedenis van deze Communie begon met een vrome vrouw, Jeanne Baillet, die leefde in de 19^e eeuw, en die lid was van de Derde Orde van de H. Franciscus. Zij hoorde op een dag in de kerk voor het altaar de stem van Jezus, die haar sprak over de heilighennissen die begaan worden binnen de sektes van de Vrijmetselarij en hoe Hij wenste dat er eerherstel werd gebracht aan de H. Drie-eenheid. Hiertoe zouden priesters het H. Misoffer moeten opdragen en zich daartoe per drie moeten verenigen om zo de H. Drie-eenheid te eren. Jezus zei Jeanne toe, dat Hij de goddeloze genootschappen dan zou vernietigen.

Jeanne heeft dit aan haar biechtvader meegedeeld, is daarna op de achtergrond verdwenen en enkele jaren later gestorven. Pater Louis-François Douillard, priester en ook lid van de

Derde Orde van de H. Franciscus, was de bewaarder van de vertrouwelijke mededelingen van Jeanne en stichtte daarop de Vereniging tot Eerherstel, die al rap uitbreiding kende. Het bestuur was in handen van de pater provinciaal van de Capucijnen in Parijs. Pater Douillard stuurde een verzoekschrift naar Rome, naar Paus Pius IX, zonder melding te maken van de stem die tot Jeanne had gesproken, en vroeg enkel pauselijke goedkeuring voor het idee van de drie HH. Missen van groepjes van drie priesters tot eerherstel voor de beledigingen de H. Drie-eenheid aangedaan door de Vrijmetselarij, en vroeg dit ook voor drie eerherstellende Communies door leken, zodat gelovigen ook deel konden nemen aan dit werk. De paus, die dus niet op de hoogte was van de werkelijke bovennatuurlijke oorsprong van dit werk, antwoordde op 7 januari 1875 als volgt:

“Al sedert lang en bijna vanaf het begin van de sekte van de Vrijmetselaars heeft de Heilige Stoel, die er duidelijk de boze opzet van inzag, deze herhaaldelijk veroordeeld en met excommunicatie gestraft. De Heilige Stoel heeft de schade die deze sekte zou toebrengen aan de godsdienst en aan de burgerlijke maatschappij goed voorspeld. Inderdaad, deze waardige dochter van Satan, die de mens als tot een god maakt en vaststelt dat eenieder de hoogste rechter is over zijn eigen gedrag, verwerpt daardoor alle goddelijke en menselijke autoriteit en verbreekt als gevolg de band die iedere maatschappij vormt. De waarschuwingen van de Kerk zijn vergeefs geweest, en velen, zelfs onder diegenen die dit

monster hadden moeten verstikken, hebben niet geschuwd haar te begunstigen, zodanig dat op dit moment geen enkele menselijke macht in staat is om tegen haar te vechten. Het is dus nodig om vanwege deze giftige wortel van het kwaad, die de naties teistert en de zielen die ze verwijdert van het leven en het heil in de eeuwige afgrond stort, toevlucht te nemen tot de Almachtige: alleen Hij heeft uit de Hemel de ware voorvaders van deze sekte kunnen verjagen, alleen Hij kan ze nu doen verdwijnen van de aarde. Wij menen dus, dat wij het plan moeten aanbevelen dat u heeft opgesteld om God te kalmeren, die beledigd is door deze goddeloze vereniging, die vooral in haar bijeenkomsten God overlaadt met beledigingen en godslasteringen, en om tegelijkertijd de Heer om de vernietiging van deze sekte te vragen en de bekering van degenen die er deel van uitmaken, en om daartoe, met toestemming van de kerkelijke

overheid, een vereniging op te richten waarvan de leden, als zij priester zijn, zich per drie verenigen om elke dag het H. Misoffer op te dragen aan de H. Drie-eenheid, en, als zij leken zijn, om met hetzelfde doel elke dag een drie-voudige Communie op te dragen. Wij verheugen ons te vernemen dat deze vereniging, nauwelijks tot stand gekomen, al een grote uitbreiding kent. Wij wensen haar een nog grotere uitbreiding, zodat door de vermenigvuldiging van degenen die bidden, zij sneller de boosheid van God tot bedaren brengt en de genade verkrijgt die wij wensen. Het is daarom, zeer geliefde zoon, dat wij met liefde aan u en aan al uw deelgenoten in dit werk de apostolische zegen geven, teken van de hemelse gunst van onze vaderlijke welwillendheid”.

Later verleende de paus met een pauselijke brief van 14 augustus 1877 twee volle aflaten per maand aan de leden die trouw waren aan hun verbintenis, en welke aflaten toepasselijk waren op de zielen in het vagevuur.

Het werk heeft een periode van grote bloei gekend, waarbij ook tijdschriften verschenen en het record van over de 9 miljoen Missen en Communies werd bereikt in 1886. Daarna is er een daling ingezet en ten tijde van het Tweede Vaticaans Concilie waren er niet meer dan 2.500 leden.

Sedert enige jaren hebben de paters Kapucijnen van de traditionele observantie te Morgon, Frankrijk, besloten deze vereniging nieuw leven in te blazen onder bescherming van de H. Aartsengel Michaël, trouw aan de eerste ingeving en in het spoor van al die-

genen die hun tijd, krachten, gebeden en offers gedurende bijna een eeuw aan dit bewonderenswaardig werk hebben gegeven.

Meer dan ooit is de Vrijmetselarij het onmiskenbare en uiterst actieve hoofd van de Tegenkerk. Meer dan ooit moet de strijdende Kerk dus vechten met geestelijke wapens tegen de genootschappen die steeds minder geheim hoeven te zijn, nu ze aan macht boeken. En de plicht tot eerherstel, in deze zwarte vloed van godslasteringen en heiligschennissen die zelfs de heilige plaatsen bereikt, is ook, meer dan ooit, urgent en noodzakelijk. Tonen we ons

dus edelmoedig en melden we ons aan voor dit nobel initiatief.

De opzet van de Vereniging

Het gaat er dus om groepjes te vormen van drie gelovigen, die dezelfde dag te Communie gaan. Dit hoeft niet per se op dezelfde plaats, noch op hetzelfde tijdstip te zijn. Als het om één of andere reden niet lukt voor één van de leden, dan moet dit lid zo spoedig mogelijk alsnog communiceren. De dag van de eerherstellende Communie kan men zelf in onderling overleg kiezen, bijvoorbeeld de eerste zondag van de maand, maar ook alle zondagen. Het gaat om de intentie die men tevoren maakt; God houdt rekening met onze goede wil. Mocht men te Communie gaan en de intentie tot eerherstel vergeten, dan is deze tóch aanwezig.

Leden die een groepje van drie vormen, kunnen zich aanmelden via een formulier, dat te vinden is op de site van M.I. (<https://www.militia-immaculatae.nl/>). Daarop kunnen ze hun naam, adres en

dag van Communie vermelden en het formulier dan opsturen naar de Paters Kapucijnen in Morgon. De Paters Kapucijnen sturen elke deelnemer een lidmaatschapskaart toe en een boekje (Franstalig) met een historische uitleg over het werk. Een vertaling hiervan in het Nederlands is te vinden op de voornoemde site van de M.I.

De intenties waarvoor men communiceert, vernoemd in artikel 1 van de statuten en in 1875 door de Aartsbisschop van Parijs goedgekeurd, zijn als volgt:

- het vragen aan God om de uitroeiing van de geheime genootschappen,
- de bekering van de leden van deze genootschappen,
- het aanbidden van het geduld van God,

- het herstellen van de beledigingen jegens de H. Drie-eenheid begaan in deze genootschappen.

Er zijn gebeden die men kan verrichten nadat men te Communie is gegaan, zoals het gebed van de Engel van Fatima, het schietgebedje van de Wonderdadige Medaille, het gebed tot de H. Michaël of enig ander gebed naar vrije keuze. In de geest verenigt men zich met de twee andere leden van het groepje.

Men kan opwerpen dat het wéér een extra werk erbij is en men toch al de nodige gebeden verricht, maar er is zoals men ziet weinig inspanning nodig om deel uit te maken van deze Vereniging, waarvan het doel God zeer aangenaam is, en ook zeer passend bij de wapens van de Ridders van de M.I.:

- men kiest een zondag, waarop men toch al naar de Mis gaat, dus men hoeft geen extra Mis bij te wonen,
- de groepsleden hoeven niet per se dezelfde Mis bij te wonen, als het maar op dezelfde dag is,
- de intentie hoeft maar eenmalig gemaakt te worden; vergeet men het daarna, dan is dit niet erg, al is het natuurlijk wel altijd beter er aan te denken,

- er zijn geen verplichte gebeden mee gemoeid, men kan naar eigen inzicht handelen,

- niets is op straffe van zonde.

Geven we ons dus in grote getalen op, ook gelovigen die (nog) geen Ridder zijn!

Vermeerderen we zo onze inspanningen om eerherstel te brengen en om zielen van vrijmetselaars te redden. Laten we onze gebeden, offers, eerherstellende Communies en heilige Missen hiervoor gebruiken; dat God de blinddoek voor de ogen van de vrijmetselaars wegneemt, zodat zij inzien dat het Satan is die de oprichter van deze Tegenkerk is en de tiran van deze afschuwelijke religie, en zo de voorspelling in één van de brieven van paus Clemens XII bewaarheid mag worden:

“De tijd zal komen waarin veel geesten zich zullen losmaken uit deze verraderlijke banden, velen zullen zich verzetten tegen de hoogmoed en de verwaandheid, die ons doen zeggen dat deze sekte satanisch is, want zij verdedigt de leerstellingen die de zonde van Lucifer bevatten, en velen, na zware inspanningen, zullen in de ware Kerk dit licht vinden, deze menselijke rede verlicht door God, die zij heden ten dage tevergeefs zoeken in de dwaling en in de hoogmoed”.³

Marielle Verbeek

1. Tijdschrift Serviam van de Kapucijnen te Morgon (F) nr. 19 maart 2015

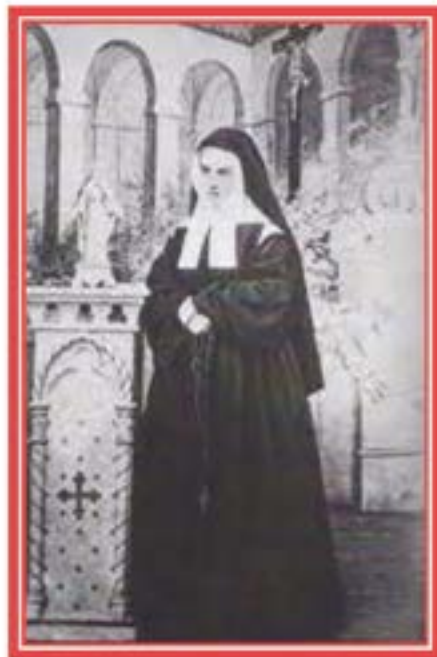
2. Idem, nr. 6 maart 2010

3. Zie noot nr. 1

Eucharistische Kruistocht

De Kruisvaarder

Bid - Communiceer - Offer je op - Wees apostel!

Het verzameladres van de Schatkisten is:
St. Clemenspriorij, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen-Gerwen, Nederland

De Kruisvaarder bidt, communiceert en offert zich op voor de intentie, die Pater Davide Pagliarani, Algemeen Overste van de Priesterbroederschap St. Pius X, iedere maand opgeeft.

Juni

Opdat de zielen alsmaar meer Jezus' Heilig Hart mogen kennen en liefhebben!

Onze Lieve Vrouw's beste bewijs: Bernadette deel 6

Beste Kruisvaarders,

**Vrome valstrikken
voor een heilige.
De headbangende bisschop**

Nu heeft ze zich eindelijk kunnen verstoppen. Ver weg van Lourdes. In het klooster van Saint-Gildard in Nevers. Beschermd door haar oversten en de kloostermuren. En toch ... Iedereen heeft Bernadette lief! Ze is geliefd in

de ziekenafdeling, maar evengoed in de sacristie, waar ze ook voor verantwoordelijk is. En daarbuiten. En dus komen er nieuwe – maar beter verdedekte! – pogingen om van Bernadette relikwieën (= dingen die ze heeft gedragen of aangeraakt) buit te maken! Niet zo openlijk, van: “Mag ik even een lokje van jouw haartjes afknippen?” Maar iets ... slauer ...

Zo ligt Bernadette in 1873 weer eens ziek te bed. En krijgt bezoek van een bisschop! Een zuster-overste, Moeder Ferrand (“Ferráu”) begeleidt hem. De bisschop buigt zich over het bed. Maar niet zo voorzichtig: hij remt nogal met een snok de beweging van zijn hoofd af! En zijn kalotje (hoofddekse) valt op Bernadette! En dat allemaal ... opzettelijk! In de hoop dat Bernadette het voor hem opraaft en hij dan later trots kan zeggen: “Dit kalotje is door de H. Bernadette aangeraakt!” Maar de kleine heilige is niet dom! Ze heeft de “headbangende” (= het hoofd in een snok bewegende) Monseigneur dóór!

Het wordt nu ijzig stil ... Niemand doet of zegt wat ... Pijnlijk! De bisschop ziet zich nu genoodzaakt als eerste de stilte te doorbreken: “Zuster ... Zou je zo goed willen zijn mij mijn kalotje terug te geven?” Bernadette: “Monseigneur, ik heb u eigenlijk niet om uw kalotje gevraagd. U kunt het zélf terugnemen!” Oeps! Weer ijzige stilte ... Nu redt Moeder Ferrand de situatie. Ze lacht: “Kom, zusters, geef Monseigneur zijn kalotje terug ...” En natuurlijk gehoorzaamt Bernadette. Daarop gaat de bisschop weg. Verlegen, maar toch blij met zijn nieuwe “trofee”!

Hoe ontsnappen, als het van de oversten zélf komt?

In juni 1874, kort voor de profes van vrolijk vriendinnetje Julie Garros (“Zjulie Garróos”), die “Zuster Vincent” (“Vijsáu”) zal worden. Beiden werken in de sacristie. Julie loert even schuin naar wat Bernadette aan het doen is: “O mooi! Wat borduur je daar?”

Waarvoor zal het dienen?” Bernadette: “Pfff ... Kant voor een albe. [Dat is een wit kleed wat de priester onder het kazuifel draagt bij de H. Mis]. Maar ik vrees ... dat ze dit stuk hier willen bewaren. Voor de zustergemeenschap. Ze denken iets van mij, wat ik niet ben ...” Jawel: ze heeft het weer in de gaten: “Ze laten mij een relikwie van mijzelf maken!”

In 1875 proberen “ze” een nieuwe truc in de relikwieën-jacht. Zuster Dominique komt met twee kleine meisjes aangelopen: “Zuster Marie-Bernard! Ik moet onze Eerwaarde Moeder bezoeken. Kunt u zolang deze twee kindertjes bezighouden?” Zoals altijd begrijpt Bernadette dat dit weer een manoeuvre is, misschien van de ouders. Maar anders dan anders: Bernadette speelt het spel deze keer méé: uit liefde voor deze onschuldige zieltjes! Tenminste één van de twee kleintjes is na afloop zeer onder de indruk gebleven van Bernadette en zal later zélf zuster worden. Ja, Bernadette kan ook met kinderen

heel goed overweg. Ze zegt: “Om les te geven in kostscholen ben ik niet geleerd genoeg. Maar de kleintjes in de bewaarscholen (kleuterklassen), ja, voor hen zou ik graag zorgen ...”

Nog één relikwie-spelletje. Maar tegen een geofende tegenstander!

September 1877. De bisschop van Ro-dez komt op bezoek en wil de hele zustergemeenschap groeten. Iedere zuster afzonderlijk. En, hoe groet je een bisschop? Door een kus op zijn ring! Deze bisschop heeft waarschijnlijk van de kalotjes-truc gehoord, van zijn headbangende collega. En nu hoopt hij uit zijn ring een relikwie te maken. Door een kus van Bernadette!

Maar ... die is intussen héél ervaren in dit soort spelletjes! Zuster Victoire Cassou (“Viktwaár Kassóe”) vertelt: “Bernadette stond in de rij naast mij. Terwijl de bisschop iedereen groetend, in onze richting aan het zegenen en ringkussen aan het ontvangen was. Plots lachte Bernadette schelmachtig: ‘Hihi! Let maar op wat ik ga doen!’ En ze gleed richting het deurtje, dichtbij. Ik fluisterde nog: ‘Hee! Voor het kussen van een bisschopsring krijg je 40 dagen aflat!’ Bernadette lachte breed: ‘Mijn Jezus, barmhartigheid! Zó! En

dat gebed is er 300 waard!” En weg is ze! De bisschop van Rodez kan naar zijn relikwie “fluiten”!

Heilig worden: moeilijk? Ja, maar niet té ...

Zelf is Bernadette helemaal niet gerust in haar eigen heiliging: “Straks, wanneer ik dood ben, zullen ze zeggen: ‘Ooo! Die heeft Onze Lieve Vrouw gezien! Een heilige!’ En in werkelijkheid brand ik intussen in het vagevuur!”

In maart 1877 praten zusters met elkaar over het leven van heiligen. Bernadette is er niet helemaal tevreden mee: “Wonderen en extases? Pfff ... Ik wou dat er gesproken werd over gebréken van de heiligen. En over wat ze gedaan hebben om zich te beteren. Dat zou heel wat nuttiger zijn!”

Klopt! Anders denken we dat het niet bereikbaar is. Buiten Jezus en Maria waren alle heilige mensen eens zondaars, die zich alsmaar meer gebeterd hebben. Zoals Bernadette zélf!

Eind oktober 1876 preekt de nieuwe, jonge Eerwaarde Rector Fevbre (“Fijvre”). Het maakt indruk op Bernadette! Wanneer ze terug naar hun ziekenkamer gaan, grapt Bernadette richting kamergenootje, Zuster Casimir Calery: “Hee, Serafijn!” Een serafijn is een soort engel wiens taak het is te gloeien van liefde voor de goede God en die Hem in de Hemel vurig aanbidt. Af en toe spelen de zusters in het klooster namelijk letterlijk toneel. En bij één van die keren speelde Zuster Casimir de rol van een serafijn. En dus blijft Bernadette haar sindsdien “Serafijn” noemen.

Bernadette praat verder: “Zeg, Serafijn, heb je die preek gehoord?” Zuster Casimir: “Ja, natuurlijk”. Bernadette: “Wel: de nieuwe rector zei, dat als je geen zonde wil doen, je er ook geen doet!” “Serafijn” Casimir: “Ja, én?” “Wel”, besluit Bernadette: “Nooit heb ik een zonde willen doen. Dus heb ik er geen gedaan!” Bij die woorden straalt ze van opluchting!

Sneller tot bij Onze Lieve Heer spurten? Een paar tips van Bernadette

Eens moeten Bernadette en vriendin Julie langs de kapel wandelen, zonder er te mogen ingaan. Want nu even moeten ze verder. Maar in het voorbijgaan geeft Bernadette aan Julie een gouden tip: “Wanneer je geen tijd hebt om te blijven staan, geef dan jouw engelbewaarder de opdracht jouw intenties tot

vóór Onze Lieve Heer in het tabernakel te dragen. En als je later weer tijd hebt, kan je het gesprek weer zelf in Jezus' nabijheid inhalen!”

Bidden: waarvoor of voor wie?

Als iemand niet weet waarvóór te bidden, zegt Bernadette: “Voor de zondaars dan! Onze Lieve Vrouw heeft mij in Lourdes gevraagd veel voor de

bekering van de zondaars te bidden. Laten we vandaag speciaal bidden voor de familie ...” En als iemand ziek is of anders pijn lijdt, zegt Bernadette: “Draag het óp! Voor de zondaars!” Maar ook nog een andere intentie: “De zielen in het vage vuur! Ze kunnen zelf niets meer doen. Maar wij kunnen veel voor hén doen! Laat geen vrijdag voorbijgaan zonder de H. Communie op te offeren voor de arme zieltjes!”

Wat als ik van binnen geen rust krijg?

Midden 1876 kijkt Moeder Joseph (ja-ja, weer een jongensnaam) Cassagne (“Kassánje”) ziek Bernadetje aan en beschrijft: “Ze was toen 32 jaar, maar ze leek nog heel jong. Nog zie ik haar donkere, levendige ogen. Er zat iets diep guitigs in! Ondanks haar ziekte vond ik haar rustig en vrolijk. En ze was niet verlegen voor mij als haar vroegere overste. Wel wederzijds vertrouwen en eenvoud”. Dan komt de nieuwe overste en zegt tegen Bernadette over Moeder Joseph: “Weet je, ze voelt zich niet helemaal op haar gemak ...” Bernadette heeft nu een tip voor haar vroegere opvoedster: “Ziet u niet dat het van die lelijke kwelduivel komt!” En dan voegt Bernadette er vrolijk aan toe: “Als die het nog eens waagt dicht bij u te komen: geef hem met uw scherpe nagels een flinke krab op zijn neus!”

Wat als ik iets onaangenaams moet doen?

Zuster Casimir Callery klaagt in maart 1877: “Toen ik aan het tekenen was,

is Zuster H el ne bij mij langs geweest en heeft eieren neergelegd. Nu moet ik, zoals jij, daar wat leuks inkrassen voor Pasen. Dat is nu n et het werk wat me zenuwachtig maakt!” Bernadette antwoordt droogjes: “Of je nu de Hemel moet verdienen met inkrassen of met wat anders, wat maakt dat uit?”

Mediteren, hoe doe je dat?

Dezelfde Julie Garros klaagt op een dag: “Ik kan nauwelijks mediteren.” Mediteren is nadenken over iets van

het geloof en er met Jezus over praten. “Hoe doe jij dat?” Bernadette: “Verplaats jezelf in gedachten naar de plek waar het gebeurt: bij Jezus in de Olijfhof! Of aan de voet van het kruis. Blijf daar! Onze Lieve Heer zal tot je spreken. Luister naar Hem!”

En dankzegging na de H. Communie?

Na de H. Mis is Bernadette gewoonlijk diep in gedachten verzonken. In-nige dankzegging aan Jezus. Zo op Kerst 1871. Eerst doet Bernadette haar medezustertje Victoire Cassou (“Viktw aar Kass e”) een groot plezier: “Naast mij is plaats! Kom in Middernachtmis naast mij zitten!” Heel gelukkig knielt Zuster Victoire naast haar en houdt Bernadette met  een oog scherp in de gaten. Ze beschrijft Bernadette’s dankzegging: “Hoe ingekeerd was ze! Gehuld in haar sluier kan niets haar afleiden! Z o diep was ze in zichzelf gekeerd, dat allen weggingen zonder dat ze het bemerkte. En ik bleef n aast haar. Op zo’n ogenblik had ik helemaal geen zin om met de anderen weg te gaan. Een hele tijd heb ik Bernadette precies in het oog gehouden ... Haar gezicht: hemels en stralend, in extase! Zoals bij de verschijningen! Van de hele buitenwereld merkte ze niets meer! Tot ... een medezuster kwam om de kerkdeuren te vergrendelen. En lu id! Pas t oen ontwaakte Bernadette uit de extase en gleeed ze stilletjes de Kerk uit. Ik volgde haar. Ze draaide zich om en vroeg mij: ‘En? Heb je niets gegeten?’ Ik: ‘Nee ...’ Zij: ‘Ik ook niet.’ Maar blij gingen we naar onze kamers”.

allemaal niet nodig. Werk altijd voor de Hemel en dan zullen ze jou weinig kunnen afnemen!”

Waarvóór doe ik het? Of voor wíe?

Gelukkige Julie krijgt nog méér goede raad van Bernadette: “Denk eraan: houd altijd je bedoeling zuiver! [Wat je doet, bewust uit liefde tot Jezus, Maria en de naaste te doen].” Julie: “Pfff ... Het is moeilijk daar altijd aan te denken!” Bernadette: “Doe het tóch! Je zal zien dat je niet alleen je werk béter zal doen, maar dat het nog minder moeite zal kosten óók!”

En weer is het vriendin Julie Garros die doorboort: “Die dankzegging ... Hoe dóe je dat?” Bernadette: “Ik stel me voor dat Onze Lieve Vrouw naar me toekomt met het Kindje Jezus in haar armen. Dan geeft ze mij Het aan mij. Ik neem het aan en praat ermee. En omgekeerd: Het praat tegen míj!”

O, wat kan het leven mooi zijn! Té mooi?

Sommige dingen in dit leven zijn buitengewoon leuk! Maar wanneer Bernadette ziet dat iemand helemaal uit de bol dreigt te gaan van plezier, zegt ze: “Wanneer we hier op aarde té zeer van iets of iemand houden, heeft Jezus dat nu net níet graag! Hoe langer we hier op aarde blijven, hoe groter het gevaar dat we ons aan dingen gaan hechten. En dan – o wee! – als we het weer verliezen! Grote pijn! En daarbij is dat

Wat zal ik wensen?

Oudejaarsavond 1876. Drie zusters bezoeken Bernadette op de ziekenkamer. Om haar van harte een gelukkig Nieuwjaar te wensen. Terwijl twee van de drie weer verder gaan, blijft eentje “plakken”. Zuster Athanase Baleynaud (“Ballijnóo”). Ze vraagt: “Lieve zuster! Zou u mij het genoeg (=plezier) kunnen doen me iets moois te wensen voor het nieuwe jaar?” Bernadette: “O, zeker! Ik wens u zuivere liefde! En daarmee: zuiver lijden!” Zuster Athanase:

“O nee, zo iets mag je niet zeggen!” Bernadette: “Welles!” Zuster Athanase geeft later toe: “Ze bleef erbij. En haar woorden maakten mij bang. Maar in het latere leven heb ik me er vaak aan herinnerd. En toen gaven die woorden mij moed!”

**Dikke vriendin van Maria.
En Jozef!**

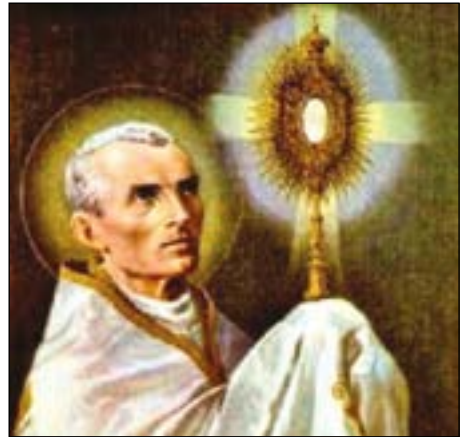
Op een dag komt Zuster Stanislas een beetje beteuterd naar Bernadette: “Kijk eens naar mijn Rozenkrans: er zit roest aan!” “Tja”, grapt Bernadette, “Dat is omdat je hem niet vaak genoeg bidt!”

Maar Bernadette is niet alleen een trouw kind van Onze Lieve Vrouw. Een hele grote vriend van haar is ook de H. Jozef. Zuster Eudoxie is een beetje verrast: ze ziet Bernadette een bocht maken naar de Sint-Jozefskapel. Bernadette ziet de vraagtekens in haar ogen. Kort legt ze uit: “Ik ga nu eventjes mijn papa bezoeken ...”

En tegen vriendin Julie: “Telkens als het voor mij moeilijk wordt te bidden, ga ik naar Sint Jozef! Ik roep dan: ‘H. Jozef, bid voor mij en léér mij bidden! Geef mij de genade om Jezus en Maria zóveel lief te hebben, als ze het zelf graag hebben!’”

**Maar wie is nu Bernadette’s
allerbeste vriend?**

Jezus natuurlijk! Mei-juni 1872, in voorbereiding van het grote Feest van Sacramentsdag. De dag waarop Jezus in de Hostie in een monstrans door de priester plechtig door de straten wordt gedragen. Midden van blij zingend volk en bloemenpracht! Bernadette en Zuster Eudoxie Chatelain (“Sjattelij”)

hebben de opdracht gekregen kleine duifjes te knutselen voor op het beeld van het Heilig Hart (Jezus die Zijn grote liefde voor ons toont, onder het beeld van een vlamvend hart op Zijn borst). Eudoxie bemerkt dat Bernadette heel goed is in het beeldhouwen van die duifjes. Eudoxie: “Kom, geef maar op! Ik zal ze op de arm van het H. Hart zetten!” Bernadette, vertederd: “O, als dat zo is ... dan geef ik een kusje op de vleugeltjes om die naar Jezus te brengen!”

Jezus' Heilig Hart!

Kijk hoe Bernadette op de liefde van Onze Lieve Heer voor ons mensen antwoordt! Met gloeiende en tedere wederliefde! En voor wie doet ze alles? Voor Hem! Om Hem ook gelukkig te maken! En dat leert ze ook aan anderen. Ja, van ons wil Jezus dit óók (*Mattheüs 10, 37-39*). Heel duidelijk is Hij wanneer Hij in 1674 verschijnt aan de H. Margareta Maria Alacoque. Ze ziet in Zijn vijf voornaamste wonden vuur gloeien, vooral bij die van de zijde, bij Jezus' Hart. Hij spreekt: “Kijk naar de zuivere liefde, die in Mijn Hart

voor de mensen gloeit! En wat krijg Ik ervoor terug? Vooral miskenning (= ze willen de waarde en grootte ervan niet zien) en ondankbaarheid! Dat treft Mij zwaarder, dan alles wat Ik bij Mijn lijden heb doorstaan! Als de mensen Mijn liefde ook maar een béétje zouden beantwoorden, zou Ik alles wat Ik tot nu toe voor hen heb gedaan, nog ruim overtreffen! Doe Mij plezier! Maak weer goed, wat zovele ondankbaren verzuimen!”

Juist. Dat willen we deze maand doen: alles voor Jezus! En met zuivere, hartelijke liefde, zoals Bernadette, toen ze haar duifjes stuurde. En we willen deze maand offeren, opdat zoveel mogelijk mensen dat met ons méé doen!

Pater Koenraad Huysegems

De H. Filip Neri

Hij was een leukerd, hoor, die Filip! Die lachte al, toen hij nog heel klein was en toen hij stierf, lachte hij nog. Toen zeiden ze geen 'Flip' meer tegen hem, maar 'Vader Filippus': want hij was toen bijna tachtig jaar en priester.

Natuurlijk had hij een boel vrienden, vanzelf! Ze trokken naar hem toe, omdat hij altijd vrolijk was en geen ruzie maakte. En goed, goed – dat was buitengewoon. De jongens noemden hem dan ook 'de goede Flip'. En die bijnaam hield hij zijn hele leven.

Toch kon hij wel eens kwaad worden! Net zo als die keer, toen hij met zijn jongste zusje zat te lezen. Ze hadden een boek gekregen, waar een heleboel verzen in stonden, die koning David gemaakt had: Psalmen heten die.

Een mooi boek was het, en om de beurt lezen ze een stukje.

Er kwam in voor, hoe God de Joden vrij maakte uit Egypte en hoe Hij hen door de woestijn voerde naar het beloofde land. God had toch zo goed voor de Joden gezorgd! David was daar dankbaar voor, want hij was zelf een Jood. Alle engelen en mensen en planten en dieren had hij wel bij elkaar willen roepen om te zeggen: Bedank God toch, engelen in de hemel. Bedank Hem toch, zon en maan en jullie sterren, allemaal. Bedank Hem toch, hemel en water en zee en alles, wat er maar bestaat. Want God is het, die alles heeft geschapen. En gij koningen en prinses: bedank Hem toch. En jullie jongens en kinderen allemaal samen: bedank Hem toch!

Daar had die Koning David wel een groot blad van vol geschreven – en Flip las het hardop, beurt om beurt met zijn zusje.

Toen kwam Katrientje, de oudste van de drie, binnen. Die wist niet zo gauw waar het over ging. Ze hoorde de hele tijd maar: “Bedank Hem toch, bedank Hem toch”. Daar moest ze om lachen en ze ging het ook zeggen, voor de grap, al maar achter elkaar.

“Hè, stil nou,” riep Flip, zonder op te kijken. Maar zij ging door om te plagen en veel vlugger nog.

“Als je niet uitscheidt ...!” waar- schuwde Flip. Maar Katrientje stoorde er zich niet aan. Zij ging achter hem staan, – las over hun schouder mee – en zei het net, als het niet moest. Pats! sloeg Flip achteruit.

Katrientje aan het huilen en hij met zijn andere zusje de kamer uit. “Het is je eigen schuld, hoor!” riepen ze nog na.

Maar in zijn hart kreeg Flip al wat medelijden. Hij kon niet goed een ander zien huilen. – “Maar toch is het haar eigen schuld,” dacht hij er achteraan.

“Flip!” – Oei, oei – daar riep Vader. Die had het zeker gehoord!

En jawel hoor. Hij moest binnen komen en precies vertellen, waarom hij haar eigenlijk had geslagen. – Toen vond Flip het zelf laf: hij was ten eerste veel sterker. Ten tweede hoefde hij toch

niet kwaad te worden om een beetje plagen. En wat had hij er dan nog aan, voor plezier een ander pijn te doen. Als hij dat allemaal zo bedacht, speet het hem wel. En hij riep Katrientje en zei: “Ga je met me spelen?” Toen was alles weer goed: want met Flip spelen vond iedereen heerlijk.

Ze vroegen hem wel eens, en vooral ooms en tantes vroegen dat, als ze op visite kwamen: “En Flip, wat ga jij worden later?”

Dan haalde hij zijn schouders op. “Weet je dat nog niet?”

“Och – dat is nog zo lang,” zei hij dan maar. Want, wat hij voor zichzelf dacht, wilde hij niet zeggen. Het was “priester” – en nog liever: “pater”, maar dat ging niemand wat aan.

Hij vroeg iedere dag aan Onze Lieve Heer en aan de H. Maagd, dat hij mocht worden, wat zij het liefste hadden. Hij zelf zou er dan erg zijn best voor doen.

Toen Flip achttien jaar was, werd hij naar een rijke oom gestuurd.

Die wilde graag, dat Flip het hoofd van zijn zaak werd, wanneer hij dood ging. Vader had het óók graag, daarom ging Flip.

En oom was zo tevreden over hem, dat hij zei: “Jongen, als ik dood ben, krijg jij alles wat ik heb: al mijn geld – en dat is veel, hoor – en alles wat je hier zo om je heen ziet”.

Flip lachte eens, maar zei niet veel. Hij dacht bij zijn eigen: “Oom is een beste man, maar ik ben verdwenen, voor dat hij dood is. Geld hoef ik niet te hebben”.

Flip wist nog niet, wat hij worden zou. Dikwijls vroeg hij het aan Onze Lieve Heer. Na twee jaren wist hij het.

Hij zei oom goedendag, bedankte hem voor al zijn zorgen, en ging naar Rome.

Niks had hij bij zich: geen brood, geen geld, niks. Ja toch – een heel groot vertrouwen, waarmee hij alles verwachtte van God, en een heel grote liefde, waarmee hij alles over had voor God. Dat was het. Maar daarmee kon hij het dan ook doen.

In Rome dadelijk al, kwam hij terecht bij een edelman, die van hem hield, toen hij hem aanzag.

“Flip,” zei hij, “jij blijft bij mij, hoor. Je kunt bij mij doen, wat Onze Lieve Heer je zegt, dat je doen moet. Ik zal er mij niet mee bemoeien. Hier heb je een kamer om te slapen en te werken en ik zal je elke dag eten laten brengen”.

Maar Flip had aan brood alleen genoeg, meer at hij toch niet. Uit dankbaarheid leerde hij de twee kindertjes van de edelman lezen, schrijven en rekenen. En ook catechismus. Dat ging zo leuk: met allemaal verhaaltjes er tus-

sendoor. Ze vonden het de fijnste van alle lessen. Eén ding onthielden ze hun hele leven: dat ze rein moesten blijven en veel van de H. Maagd houden. Dan kwam alles terecht.

Ondertussen leerde Flip zelf ook heel hard. Hoe meer hij wist, des te meer hij later aan de mensen zou kunnen zeggen. Want er zouden er veel bij hem komen – nu al kwamen er veel. Dat was geen wonder: want Flip stond altijd klaar voor iedereen – was altijd vrolijk – en kon met iedereen overweg. “Flip, dat is er een, waarmee je onmogelijk ruzie kan maken,” zeiden ze wel eens.

Nu kwamen er naar Rome altijd verbazend veel mensen van heel ver gereisd, om er te bidden op de graven van de Apostelen en de Martelaren. En om de paus te zien. En om de zeven kerken van Rome te bezoeken. Die lagen een reuze eind uit elkaar. En het valt niet mee daar overal heen te lopen, als de

zon zo fel op je gezicht staat te branden, terwijl je toch al doodmoe bent van de lange reis. Die mensen kwamen er dan ook niet enkel voor hun plezier. Ze kwamen er echt om aan die Apostelen en Martelaren te vragen, dat zij óók zulke flinke mensen mochten worden.

Toen Flip hen dan daar zag, dan dacht hij dadelijk: “Stakkers, ze zijn zo moe. Ze hebben vast erge dorst. En honger misschien ook wel. Weet je wat, ik vraag, of ze met mij mee naar huis gaan”. Dat deden ze dan ook haast allemaal, want je kon het hem bijna niet weigeren, zo vriendelijk vroeg hij er om. Het leek, of je er hem zelf een plezier mee deed. Dat was ook zo. Want Flip dacht er aan, dat Onze Lieve Heer had gezegd: “Wat gij de minsten van de Mijnen hebt gedaan, dat hebt ge Mij gedaan”.

Zelf sleepte hij water aan en wastte de voeten van die mensen. Dat was zo'n gebruik in Rome – omdat ze daar op blote voeten liepen. En hij gaf hun te drinken en hij smeerde boterhammen en deelde ze rond en had plezier voor tien.

Tegen zijn vrienden zei hij eens: “We konden best een beetje meer doen voor die pelgrims (want zo heten die mensen). Kijk, als we eens een huis huurden en zorgden, dat de pelgrims daar konden slapen en eten en uitrusten! Wij moeten er natuurlijk al het werk doen. En hun de weg wijzen door Rome en zelf mee gaan naar de zeven kerken”.

De vrienden vonden het een prachtig plan. Vijftien ervan zeiden dadelijk, dat ze er wel aan beginnen wilden. Maar Flip moest aan het hoofd staan en zeggen, wat er voor hen te doen viel.

En Flip begon met hun te zeggen: dat zij, bij het werk, dat ze nu begonnen, er aan denken moesten, dat ze het voor Onze Lieve Heer deden. Dat ze er daarom alles voor over moesten hebben en geen moeite hun ooit te veel mocht zijn. Dat ze vriendelijk en goed en hartelijk moesten zijn en altijd klaar moesten staan voor de pelgrims. De pelgrims moesten het kunnen zien aan hen: dat ze het deden om Onze Lieve Heer. En als er nou eens eentje bij was, die iets lelijks van hen vertelde, dan moesten ze daar niet kwaad om worden – welnee. Want Onze Lieve Heer wist immers, wat er van waar was.

En als de een of andere, of misschien wel velen, hen niet bedankten, terwijl ze net zo hun best hadden gedaan, hemel nog toe, dan moest hun dat niks kunnen schelen. Onze Lieve Heer, voor wie ze het eigenlijk toch deden, had het immers al lang gezien – en die is er heus wel dankbaar voor. – Werke-

lijk, als je er altijd aan denkt: “Hoe zou Onze Lieve Heer dit vinden?” – geloof me, dan geef je op het laatst niet meer om wat de mensen er van zeggen of denken.

En het leukst van alles: je bent dan niet treurig meer te krijgen!

De vrienden hadden met bewondering zitten luisteren. Wat was het allemaal

waar, wat Flip zei. Ze zagen het immers duidelijk in Flip zelf. Die hadden ze ook nog nooit treurig gezien.

En toen ze uit elkaar gingen, zei er geen een ‘Flip’ meer – maar allemaal noemden ze hem ‘Vader Filippus’: zo’n eerbied hadden ze voor hem gekregen.

Ze bedelden toen geld bij elkaar en huurden een huis. En ze leefde er als broers bijeen met Filippus als vader. En de een stond in de keuken en de ander maakte de bedden op. En een ander deed de inkopen en een ander schrobde de vloer. En een ander liet de pelgrims binnen en een ander verzorgde hen. Zo deden ze allemaal wat, en ze waren er prettig en opgeruimd bij, zoals ze het leerden van Vader Filippus.

En alle vijftien ook gingen de zeven kerken bezoeken met Filippus voorop. Het leek wel een processie, die uittrok! En er waren er genoeg op straat,

die er mee lachten en spotten. Maar ze liepen door en stoorden er zich niet aan. Zo gauw lieten ze zich niet van de wijs brengen: het was immers voor Onze Lieve Heer. En dan trekt men zich van de mensen niet veel meer aan.

Een ding was jammer: Filippus was nog geen priester. Hij zou het wel graag zijn, maar hij dacht: “Ik ben er niet goed genoeg voor”.

Priester zijn is zo iets ontzaglijk groots. Een priester kan immers, als hij dat wil, brood veranderen in Christus zelf. En als Onze Lieve Heer dan gekomen is in de H. Hostie, dan kan hij Hem brengen naar anderen, of hij kan Hem bewaren in het tabernakel, of Hem neerzetten, hoog in de Monstrans, dat alle mensen Hem kunnen zien. Onze Lieve Heer laat dan maar met zich doen, net wat die priester wil. Wat zou het toch erg zijn, als er eens een priester was, die niet heel voorzichtig die H. Hostie droeg, of er misschien onvoorzichtig mee omging.

En Filippus dacht, dat hij lang niet eerbiedig genoeg daarvoor was. Maar zijn biechtvader zei: dat God wilde, dat hij priester zou worden. En hij werd het.

Toen kwamen er nog veel meer mensen naar Filippus toe, en jongens vooral. Die waren zo thuis op zijn kamer! Ze wisten het wel: lui-lakken mochten ze er niet. Altijd moesten ze iets uitvoeren. Wat, dat kwam er niet op aan als het maar niets verkeerd was. Nou, daar zorgden ze wel voor. Geen een zou dat ook in z’n hoofd hebben gehaald, zo dicht bij hun grote vriend.

Een keer maakten ze er zo’n hels spektakel, dat een edelman uit Rome naar boven kwam gelopen om te zeg-

gen, dat ze een beetje meer medelijden moesten hebben met Vader Filippus. Dat was toch te erg zo. En tot Filippus zelf zei hij: “Ik begrijp niet, vader, hoe u het uithoudt. En dat u maar rustig kunt doorwerken bij zo’n lawaai”.

“Och, laat ze maar hun gang gaan,” zei Filippus, “zolang ze geen zonde doen, mogen ze desnoods hout op mijn rug aan stukken hakken”.

Ook nam hij hen wel eens mee naar buiten. Dat was leuk, hoor. Filippus speelde dan even hard mee, in het begin, zoals zij. Wel was hij wat vlugger moe. Maar dan rustte hij even uit, ergens tegen een boom. De rest speelde zolang wel door.

En als hij er een met een pruts-gezicht zag staan, riep hij hem bij zich: “Hallo, jong, vrolijk zijn, hoor, vooral vrolijk zijn!” En dan gaf hij hem een

stevige klap na op zijn schouders. Of hij pakte een rakker beet bij zijn oor, tot die zich lachend er onder uit werkte.

Of als hij er een oneerlijk zag spelen – keek hij hem aan. En hij bleef hem volgen bij alles wat hij deed. De jongen snapte het gauw – wilde eerst nog gewoon doen, of hij niets merkte. Maar dat hield je niet lang vol. Vader Filippus kon je gewoon niet bedriegen. En het duurde, het duurde net zolang, tot de jongen met lange benen kwam aangeslungeld, verlegen natuurlijk, want het is ellendig om er voor uit te komen, dat je vals hebt gespeeld en dat het je spijt. Maar dan was het ook weer helemaal in orde. En je deed je best – en Vader Filippus hielp, wat hij kon – en zo samen werd je een eerlijke jongen.

Bijna tachtig jaar was Filippus, toen hij stierf.

Dat was erg voor alle vrienden en kennissen, die overbleven. Maar voor hem zelf?

Och, lieve deugd, als je er bijna tachtig jaar op hebt gewacht, zou je dan soms niet blij zijn, als het eindelijk zo ver was? – Nu ging hij werkelijk naar Onze Lieve Heer toe – en voor altijd! Daarboven in de Hemel mocht hij dan blijven: bij de H. Maagd en alle engelen.

Filippus dacht aan niets anders meer. Stil lag hij in bed, met zijn ogen dicht. En heel zijn gezicht lachte. Dat was heerlijk om te zien. Maar het heerlijkst van alles, dat zagen ze niet. Dat was zijn ziel, en die zag God alleen.

Maar later, wacht maar, als wij er óók zijn: dan zien we het!

Juffrouw Elly

Schatkisten

Hoe vol waren de Schatkisten van maart en april?

	<i>mrt.</i>	<i>apr.</i>
<i>Aantal Schatkisten:</i>	15	9
Dagelijkse Toewijding	446	299
H. Mis	120	74
H. Communie	90	57
Geestelijke Communie	326	174
Offers	978	668
Tientjes	1.432	864
Bezoek aan het Allerheiligste	38	32
Meditatie	217	82
Goed Voorbeeld	297	138
Puntje	217	211

Puntje

Luister eens, het Puntje voor juni is:

Eerherstel brengen aan de Eucharistische Jezus!

Beste Kruisvaarders,

Nooit in de geschiedenis van de Kerk werd het Sacrament van de Eucharistie meer beledigd dan in de laatste 50 jaar, in het bijzonder sinds de invoering van de handcommunie.

Hiervan een voorbeeld: In het jaar 2015 verzamelde de Spaanse ‘kunstenaar’ Abel Azcona 242 geconsacreerde Hosties door regelmatig de H. Communie in de hand te ontvangen. Deze man ging niet ter H. Communie om zijn ziel te sterken of Onze Lieve Heer welgevalig te zijn, maar om Christus op zware wijze te beledigen en te bespotten. Bij

een ‘kunstexpositie’ in de stad Pamplona stelde deze man in dwaze fierheid foto’s ten toon over hoe hij na de H. Communie de H. Hostie niet, zoals bij de handcommunie gebruikelijk is, van de hand naar de mond bracht, maar deze in zijn jaszak mee naar huis nam. Met de 242 verzamelde geconsacreerde Hosties vormde hij op de vloer van de expositieruimte een scheldwoord tegen de H. Kerk. Deze godslasterlijke uitstalling werd geopend door een gemeenteraadslid van de stad Pamplona, genaamd Mainer Beloki. Gelukkig waren er enkele katholieke advocaten die

onmiddellijk een rechtszaak aanspannen. Vele burgers kwamen voor het gemeentehuis protesteren en verrichtten eerherstel tegenover het Allerheiligste Sacrament. Een katholiek man haalde in een moedige actie de geconsacreerde Hosties met de diepste vroomheid en eerbied weg.

Beste Kruisvaarders, niet elke handcommunie leidt tot zulke gebeurtenissen, maar elke handcommunie kan ongetwijfeld gemakkelijker naar misbruiken en godslasteringen voeren dan de tongcommunie.

De Communie, geknield en op de tong ontvangen, drukt in veel betere mate ons geloof uit in de werkelijke tegenwoordigheid van Jezus Christus, Gods Zoon, de tweede Persoon van de Allerheiligste Drie-eenheid, in de H. Hostie. Wij knielen en maken ons lichamelijk klein, omdat wij in eerbied geloven dat de grote God in de witte Hostie tegenwoordig is. Het is een

akte van aanbidding. Onze tong wordt een troon voor God. Jezus in de hand nemen daarentegen is een uitdrukking van God in ‘de hand te hebben’ – ‘in de macht te hebben’. De Communie op de tong ontvangen, drukt eveneens veel beter Jezus’ wens uit om Voedsel te zijn voor onze ziel. (*Jh. 6*)

De Communie op de tong ontvangen is ook de beste garantie dat er geen ‘partikel’ (‘deeltje/kruimeltje’) van de H. Hostie op de grond valt. In tegenstelling tot bij de handcommunie handelt hier enkel de gewijde en gezalfde priester, waardoor elke onnodige tussenstap van een leek vermeden wordt.

Bovendien houdt de misdienaar bij de tongcommunie een pateen onder de mond van de communicerende om elk deeltje van de H. Hostie op te vangen. Bij de handcommunie ontvangt de persoon de H. Hostie gewoon in de hand. Een hand die bovendien soms vies is. De zuivere Hostie wordt in deze hand

gelegd en zeker blijven er deeltjes op de hand van de communicerende achter. Letten mensen bij de handcommunie op of er deeltjes op hun handen achterblijven? In vele gevallen niet. Men laat de handen hangen, steekt de handen in de kledij, raakt vele objecten aan: de kerkbank, de deur, de auto, etc. Het H. Lichaam en Kostbaar Bloed van onze Koning is overal verspreid en ligt in het ergste geval zelfs in vele kleine deeltjes op de grond. Personen die hierna te Communie gaan, lopen over deze kleine deeltjes H. Hostie die op de grond liggen. Kort na de ceremonie zal een goedwillige dame tijdens het poetsen van het kerkgebouw deze achtergebleven deeltjes, samen met het stof en zand van de schoenen, met een stofzuiger verzamelen en in de vuilniszak wegwerpen. Wat een tragedie! Welke beledigingen!

Er zijn personen die zeggen: "Jezus lijdt niet in de H. Hostie, dus ook niet on der de gevolgen van de handcommunie." Beste Kruisvaarders, wat een uitspraak! Inderdaad, Jezus is in de H. Hostie tegenwoordig als de verheerlijkte Christus. Jezus kan niet meer sterven en niet meer lijden. Maar ...

hoe vaak en bij hoeveel heiligen (bijv. tegenover de H. Margaretha Maria Alacoque) heeft het H. Hart van Jezus zich wel niet beklaagd over de beledigingen die Hij ervaart in het Sacrament van de H. Communie! Jezus lijdt inderdaad niet meer in Zijn H. Lichaam bij zulke praktijken, maar wel in Zijn teder Hart! Niet voor niks heeft Paus Pius XI in zijn encycliek 'Misericordissimus Redemptor' opgeroepen tot eerherstel: *"Jezus Christus in het Altaarsacrament is niet onverschillig en ongevoelig voor de houding die mensen aannemen naar Hem toe in dit Liefdessacrament"*.

De H. Pater Pierre Julien Eymard schrijft: “Het Hart dat het lijden met zoveel liefde verdroeg, is hier in het Heilig Sacrament; het is niet dood, maar levend en actief; niet ongevoelig, maar steeds meer genegen. Jezus kan niet langer lijden, dat is waar; maar helaas, de mens kan zich tegenover Hem nog steeds schuldig maken aan monsterlijke ondankbaarheden. Wij zien Christenen die Jezus verachten in het Allerheiligste Sacrament en misprijzen tonen voor het Hart dat hen zo liefhad en dat zichzelf uit liefde voor hen verteert. Om Hem vrijwillig af te wijzen profiteren zij van de sluier die Hem verbergt. Zij beledigen Hem in Zijn aanwezigheid door hun oneerbiedigheden, hun zondige gedachten, hun misdadige blikken. Om hun misprijzen voor Hem uit te drukken, maken zij gebruik van Zijn geduld, van de vriendelijkheid die alles in stilte verdraagt zoals destijds met de goddeloze soldatentroep van Kaïfas, Herodes en Pilatus. Zij lasteren en plegen heiligschennis tegen de God van de Eucharistie. Zij weten dat Zijn liefde Hem sprakeloos maakt. Zij kruisigen Hem zelfs in hun zondige zielen. Zij nemen Hem in ontvangst. Zij durven dit levend Hart nemen en binden het aan een vals lijk. Zij wagen het over te leveren aan de duivel die hun heer is! Nooit in de dagen van Zijn lijden heeft Jezus zoveel vernederingen ondergaan als in Zijn Sacrament! De aarde is voor Hem een Calvarië van schande. In Zijn doodstrijd zocht Hij een trooster; op het Kruis vroeg hij iemand om mee te voelen met Zijn smarten. Vandaag, meer dan ooit, moeten we goed maken, eerherstel brengen aan het aanbeddelyk Hart van Jezus. Laten

wij overvloedig onze aanbidding en onze liefde naar de Eucharistie vloeien. Aan het Hart van Jezus, levend in het Allerheiligste Sacrament, zij de eer, de lof, de aanbidding en de koninklijke macht voor eeuwig en altijd!”

Beste Kruisvaarders, sommige bisschoppen laten onder het mom van coronatijd de H. Communie in kleine kartonnen doosjes uitreiken (zoals voor aperitiefhapjes – doosjes met overblijvende partikels welke buiten de kathedraal van Den Bosch in vuilnisbakken teruggevonden werden!), of met huishoudhandschoenen, of door ‘eerbiedig’ in de hand van de gelovigen te werpen (Bisdom Brugge), of met grijptangen. “Geen katholiek kan onverschillig blijven of eenvoudigweg aan de kant gaan en toekijken,” zegt Mgr. Schneider. Zeker geen Kruisvaarder! Het gaat om onze Koning!

Er moet eerherstel gebracht worden! We moeten O.L. Heer troosten. Troost waar Hijzelf om kwam vragen! Net zoals Onze Heer bij het begin van Zijn

lijden in de Hof van Olijven steun vroeg aan Zijn Apostelen. Wij dienen dat nu ook te doen. Wij katholieken kunnen bijvoorbeeld deelnemen aan de Eucharistische aanbidding van het Allerheiligste op donderdag of op de eerste vrijdag of zaterdag. Wij kunnen de Litanie van Eerherstel bidden of oefeningen verrichten ter ere van het H. Hart van Jezus. Wij kunnen schietgebeden doen of het gebed van de Engel van Fatima. Wij kunnen eerherstellende offertjes brengen.

In de maand juni zal dit ons puntje zijn. Onze deelname aan de eerherstellende Kruistocht van gebed en offer, uitgeroepen door de katholieke bisschop Mgr. Schneider! In het bijzonder vertrouwt hij deze opdracht toe aan de kinderen, aan ons! Hij noemt ons zelfs bij naam! De Eucharistische Kruistocht. Laten wij deze navolger van de Apostelen niet in de steek, maar wijden wij

ons in volle ijver aan deze nieuwe riddersche! Een nieuwe opdracht die de Kerk aan de Eucharistische Kruistocht verleent: eerherstel voor de beledigingen die onze Heer in de H. Hostie worden aangedaan! Sluiten we met de woorden van Mgr. Schneider:

“De dag waarop in alle kerken van de katholieke wereld de gelovigen de Eucharistische Heer zullen ontvangen, versluiert onder de gedaante van een kleine geconsacreerde Hostie, met een waar geloof en een zuiver hart, in de Bijbelse houding van aanbidding (proskynesis), dit wil zeggen, geknield, en in de houding van een kind, de mond geopend en toelatend gevoed te worden door Christus zelf in een geest van nederigheid, dan zal ongetwijfeld de authentieke spirituele lente van de Kerk naderbij komen. De Kerk zal groeien in de zuiverheid van de Katholieke Leer; in de missie-ijver voor de redding van de zielen, en in heiligheid van de geestelijkheid en van de gelovigen. Inderdaad, de Heer zal Zijn Kerk bezoeken met Zijn genaden in de mate dat wij Hem vereren in Zijn onuitsprekelijk Liefdessacrament!”

*Pater Matthias De Clercq
EK-Kruisridder*

De Geschiedenis van de Kerk

Pastoor W. Nolet

Reformatie en Contra-Reformatie

Westers Schisma Gevolgen van de scheuring

Het Westerse schisma, waardoor zich de tegenstellingen tussen de volkeren voor het eerst ook op godsdienstig gebied toonden, heeft aan de eenheid van Europa en aan het pauselijk aanzien ontzaglijke schade berokkend. Men zou zich ook in de volgende eeuwen niet ontzien de godsdienst als werktuig voor de staatkunde te misbruiken. Waren de pausen sinds Gregorius VII (1073-1085) de erkende hoofden geweest van de Europese volkerenfamilie en de waarborgers van een zekere eenheid, nu was zelfs hun kerkelijk gezag aan het wankelen gebracht door het Conciliarisme, dat eeuwenlang telkens de kop weer opstak en met name in Frankrijk voortleefde in het Gallicanisme.

Daar kwam bij, dat de eerbied voor het kerkelijk gezag enorm had geleden in de tijd van het schisma; de

Paus Gregorius VII

elkaar bestrijdende pausen hadden door het verlenen van allerlei privileges en geestelijke voordelen gepoogd hun aanhang te vergroten; met kerkelijke goederen was kwistig omgegaan; het grote strafmiddel om de mensen tot inkeer te brengen, de excommunicatie, was zó dikwijls en zó lichtvaardig toegepast, dat de vrees ervoor verdween.

In diezelfde tijd zien we de eerste blijvende afscheiding van de Kerk in Bohemen, waar sinds 1400 Jan Hus

Jan Hus

optreedt met een leer, die de uiterste consequenties trekt uit het Conciliarisme, door de hele kerkelijke hiërarchie te loochenen. Het werd in Bohemen een grote volksbeweging, die niet tot staan kwam, toen Hus in 1415 door het Concilie van Constanz veroordeeld werd en aldaar op de brandstapel stierf. Zijn aanhangers werden met de wapenen bestreden, maar hielden stand in hun schisma. Later gingen ze groten-deels over naar Luther.

De ondermijning van de kerkelijke tucht had ook invloed op het le-

ven van de geestelijken, dat maar al te dikwijls niet beantwoordde aan hun hoge roeping, omdat ze het geestelijk ambt meer om tijdelijk gewin dan uit ijver voor Gods eer hadden gekozen. Dit werkte de antikerkelijke stemming weer in de hand.

Door het Concilie van Constanz was besloten, dat verschillende punten, de hervorming van de Kerk betreffende, zouden geregeld worden door concordaten tussen de paus en de verschillende vorsten. Dit gebeurde ook en het strekte tot verdere doorwerking van de idee van “nationale kerken”. De Kerk van Christus is één; natuurlijk is er verscheidenheid in beleving naar gelang van verschil van volksaard; dat bestond ook in de middeleeuwen. Maar nu de vorsten, éérst bij de partijkeuze in het schisma, toen bij het herstel van de scheuring, nu weer bij het regelen van de kerkelijke aangelegenheden, zo’n grote rol spelen, begint het bewustzijn van de éénheid van de Kerk te verva-

Jan Hus op het Concilie van Constanz

gen. Er is een zekere streving om, in plaats van over de éne en ondeelbare Kerk, te gaan denken aan afzonderlijke nationale kerken, en door het Conciliarisme werd de paus daarin niet meer het door Christus aangestelde hoofd, maar eenvoudig een symbool van verband tussen de afzonderlijke kerken.

De dwaling van het Conciliarisme vroeg voorlopig zoveel aandacht van de theologen (godgeleerden), dat de bestudering van de andere geloofswaarheden op de achtergrond geraakte en de gevaarlijke dwaling van Willem Ockham op theologisch gebied ongehinderd kon doordringen.

Verwereldlijking van de Kerk

Wat de Kerk in de late middeleeuwen in haar uiterlijke verschijning te zien geeft, is nu juist niet hartverheffend. De verwereldlijking is het heiligdom binnengedrongen; en wel het meest op de plaats, waar men dat het minste zou verwachten: Rome. Bij de keuze van de pausen in de vijftiende eeuw geven allerlei overwegingen de doorslag; de kardinalen denken daarbij aan de pauselijke staat, aan de belangen van bepaalde families, aan hun eigen voordeel – alleen de grote belangen van Christus' Kerk komen op de achtergrond. Ook in latere tijd zullen dikwijls nog nationale wensen van de verschillende volken invloed op de keuze trachten uit te oefenen. De kardinalen poogden dan die invloeden te neutraliseren door steeds een Italiaan tot paus te kiezen. Het leven aan het pauselijk hof was prettig en gemakkelijk, de pauselijke politiek meer op het wereldse dan op het geestelijke

Paus Adrianus VI

gericht. De naam alleen van Alexander VI is voldoende om aan te tonen, hoe slecht het voorbeeld was, dat in Rome gegeven werd, en onze Nederlandse paus Adrianus VI (1522-1523) liet dan ook in Luthers dagen openlijk in Duitsland verklaren, dat het bederf van Rome was uitgegaan: hij zou zorgen, dat ook de verbetering van daar zou komen; maar de Voorzienigheid gaf hem daar de tijd niet voor. Geen wonder, dat in deze omstandigheden de stemming van het gelovige volk tegenover de geestelijkheid, hogere en lagere, niet vriendelijk was. Er zijn een flink aantal boeken, die het leven van de geestelijkheid en de kerkelijke praktijken hekelen. Het meest bekende daarvan is “de Lof der Zotheid” van Erasmus (1509), dat opgedragen werd aan de H. Thomas More, de Engelse martelaar.

Erasmus

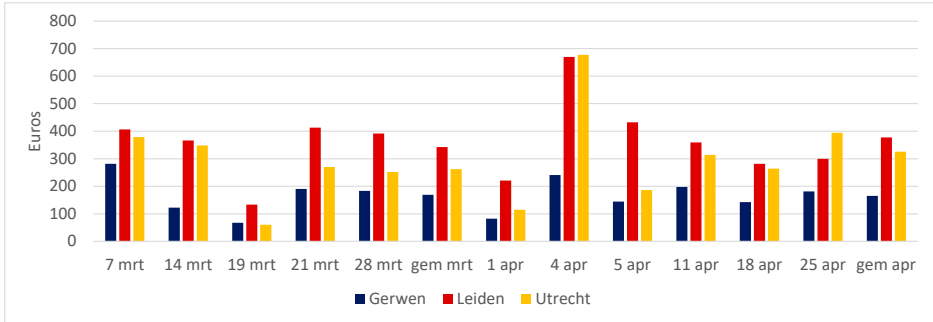
Jaarprogramma 2021

Wanneer?	Waar?	Wat?
van t/m		
06-06	Gerwen/ Leiden/Utrecht	Sacramentsprocessies
13-06	Utrecht	H. Vormsel
26-06	Utrecht	Derde Orde FSSPX
26-06	Zaitzkofen (D)	Priesterwijdingen
29-06	Ecône (CH)	Priesterwijdingen
19-07	24-07 Antwerpen	Geestelijke Oefeningen (gemengd)
25-07	29-07 <i>info Br. René-Maria</i>	Fietstocht Antwerpen-Dokkum
01-08	12-08 Maastricht	EK-jongens/meisjeskamp
28-08	29-08 Nederland	Bedevaart Gorcum-Brielle
18-09	Bonheiden (B)	Sportdag van de Traditie
13-09	18-09 Antwerpen	Mariale Retraite (gemengd)
25-09	Gerwen	Derde Orde FSSPX, bedevaart
02-10	Banneux	Bedevaart District Benelux
10-10	Leiden	Patroonsfeest
11-10	16-10 Antwerpen	Geestelijke Oefeningen (dames)
16-10	Gerwen	Aanbiddingsdag
23-10	Gerwen	Derde Orde FSSPX
07-11	Utrecht	Patroonsfeest
21-11	Gerwen	Patroonsfeest
21-11	Leiden	Koordag i.v.m. H. Cecilia

Onze Overledenen

Mevr. M.E.V.	Smit-van der Lende	Huizen	11	06	2015
Hr. J.H.	de Beer	Rijswijk	12	06	1986
Br. Samuel	W.H.M. Booms	Harlingen	15	06	2017
Mevr. M.	Finkenflügel-Vosch van Avesaet	Zutphen	19	06	2006
Mevr. M.W.	Groen-Vesterink	Doesburg	28	06	2006

Collecten in de maanden maart en april 2021

Het **Vastenoffer 2021** heeft in Nederland € 11.948,50 opgebracht! € 5.974,25 is op 18 mei jl. overgemaakt voor de Zusters-Dominicanessen in Brignoles (F) en in het bijzonder voor de meisjesschool Notre-Dame des Victoires in Le Hérie-la-Viéville (F). De andere helft dient voor ons apostolaat in Nederland.

Hartelijk dank!

De collecte op Zondag Goede Herder, 18 april jl., heeft in Nederland € 1.765,85 opgebracht. Dit bedrag is op 23 april jl. als gift aan ons Priesterseminarie Herz Jesu in Zaitzkofen (D) overgemaakt. **Nog eens dank u wel voor ook dit mooi resultaat!**

Seminarist Jan De Bruyn (Antwerpen) zal op 26 juni a.s. in Zaitzkofen de diakenwijding ontvangen. Laten we hem steunen door gebed en zo mogelijk ook met giften!

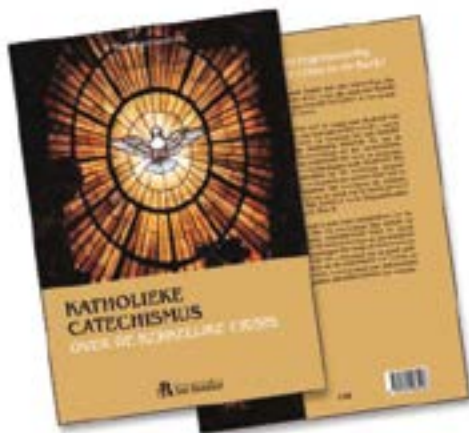

De Katholieke Catechismus over de kerkelijke crisis

18€

- Door Pater Matthias Gaudron -

*Is er tegenwoordig een
crisis in de Kerk?*

Te verkrijgen in onze kerken en kapellen!

Kalender Gerwen

Juni

di.	1	18.30	H. Mis	H. Angela de Merici, maagd (3 ^e kl.)
wo.	2	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Marcellinus, Petrus en Erasmus, mart.
do.	3	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Feest v.h. Allerheiligst Sacrament (1^e kl.)
vr.	4	13.00	Huwelijks- sluiting	Gezongen H. Mis voor Bruidegom en Bruid
		17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Franciscus Caracciolo, bel.
za.	5	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Bonifatius, biss. en mart.; na de Mis Lof met Rozenhoedje
zo.	6	10.30	Hoogmis	Plechtige viering v. Sacramentsdag (2^e zondag na Pinksteren); gevolgd door een kleine <i>Sacramentsprocessie!</i>
ma.	7	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); Mis v.d. 2 ^e zondag na Pinksteren
di.	8	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
wo.	9	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Primus en Felicianus, mart.
do.	10	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Margaretha, koningin en weduwe (3 ^e kl.)
vr.	11	17.30	Lof	
		18.30	gez. H. Mis	Feest v.h. Allerheiligst Hart v. Jezus (1^e kl.)
za.	12	9.00	H. Mis	H. Odulfus, bel. (3 ^e kl.; bisdom 's Hertogenbosch); ged. H. Johannes a. S. Facundo, bel., en HH. Basilides, Cyrinus, Nabor en Nazarius, mart.
		10.30	Onderricht	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	13	10.30	Hoogmis	3^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
ma.	14	18.30	H. Mis	H. Basilius, biss. en kerkl. (3 ^e kl.)
di.	15	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Vitus, Modestus en Crescentia, mart.
wo.	16	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)

do.	17	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Gregorius Barbarigo, biss. en bel. (3 ^e kl.)
vr.	18	7.15	H. Mis	H. Ephrem v. Syrië, bel. en kerkl. (3 ^e kl.); ged. HH. Marcus en Marcellianus, mart.
za.	19	9.00	H. Mis	H. Juliana v. Falconiëri, maagd (3 ^e kl.); ged. HH. Gervasius en Protasius, mart.
		10.30	Onderricht	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	20	10.30	Hoogmis	4^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
ma.	21	18.30	H. Mis	H. Aloysius v. Gonzaga, bel. (3 ^e kl.)
di.	22	18.30	H. Mis	H. Paulinus, biss. en bel. (3 ^e kl.)
wo.	23	7.15	H. Mis	Vigilie v.d. H. Johannes de Doper (2 ^e kl.)
do.	24	17.30	Lof	
		18.30	gez. H. Mis	Geboorte v.d. H. Johannes de Doper (1^e kl.)
vr.	25	7.15	H. Mis	H. Wilhelmus, abt (3 ^e kl.)
za.	26	-----	geen H. Mis	HH. Johannes en Paulus, mart. (3 ^e kl.)
zo.	27	10.30	Hoogmis	5^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
ma.	28	18.30	H. Mis	Vigilie van de HH. Petrus en Paulus, apostelen (2 ^e kl.)
di.	29	7.15	H. Mis	HH. Petrus en Paulus, Apostelen (1^e kl.)
		10.30	Plechtige H. Mis	<i>25-jarig Priesterjubileum Pater Carlo de Beer</i>
wo.	30	7.15	H. Mis	Gedachtenis v.d. H. Paulus, Apostel (3 ^e kl.)

Juli

do.	1	17.30	Lof	
		18.30	gez. H. Mis	Feest v.h. Kostbaar Bloed v. O.H. Jezus Christus (1^e kl.)
vr.	2	-----	geen H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand; O.-L.-Vrouw-Visitatie (2 ^e kl.); ged. HH. Processus en Martinianus, mart.
za.	3	-----	geen H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Rumoldus, biss. en mart. (bisdom 's Hertogenbosch); ged. H. Ireneüs, biss. en mart.
zo.	4	10.30	Hoogmis	6^e zondag na Pinksteren (2^e kl.); kinderzegen

Activiteiten in Gerwen

Catechismusonderricht:

Zaterdagen 12 en 19 juni (van 10.30-12.00 uur)

Jong Katholiek Initiatief:

bijeenkomst 5 juni (voorbereiding Sacramentsprocessie)

Eucharistische Kruisvaarders: bijeenkomst 27 juni

Geloofsverdieping volwassenen: 13 juni Kerkgeschiedenis

Gebedsinitiatief: na de Hoogmis op de eerste zondag van de maand

- Heren: 1. bekeringen en 2. heiliging van het familieleven

- Dames: 3. roepingen

Kalender Leiden

Juni

vr.	4	17.30	Lof		
		18.30	H. Mis		Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Franciscus Caracciolo, bel.
za.	5	9.00	H. Mis		Eerste zaterdag v.d. maand; HH. Bonifatius, biss., en gezellen, mart. (2 ^e kl.; bisdom Rotterdam); na de Mis Lof met Rozenhoedje
zo.	6	10.30	Hoogmis		Plechtige viering v. Sacramentsdag (2^e zondag na Pinksteren); gevolgd door een kleine <i>Sacramentsprocessie!</i>
vr.	11	17.30	Lof		
		18.30	gez. H. Mis		Feest v.h. Allerheiligst Hart v. Jezus (1^e kl.)
za.	12	9.00	H. Mis		H. Odulfus, bel. (3 ^e kl.; bisdom Rotterdam); ged. H. Johannes a. S. Facundo, bel., en HH. Basilides, Cyrinus, Nabor en Nazarius, mart.
		10.20	Onderricht		<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	13	10.30	Hoogmis		3^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
vr.	18	18.30	H. Mis		H. Ephrem v. Syrië, bel. en kerkl. (3 ^e kl.); ged. HH. Marcus en Marcellianus, mart.
za.	19	9.00	H. Mis		H. Juliana v. Falconiëri, maagd (3 ^e kl.); ged. HH. Gervasius en Protasius, mart.
		10.20	Onderricht		<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	20	10.30	Hoogmis		4^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
vr.	25	18.30	H. Mis		H. Adelbertus, bel. (3 ^e kl. bisdom Rotterdam); ged. H. Wilhelmus, abt
za.	26	9.00	H. Mis		HH. Johannes en Paulus, mart. (3 ^e kl.)
		10.20	Onderricht		<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	27	10.30	Hoogmis		5^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)

Juli

vr.	2	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand; O.-L.-Vrouw-Visitatie (2 ^e kl.); ged. HH. Processus en Martinianus, mart.
za.	3	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Ireneüs, biss. en mart.
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	4	10.30	Hoogmis	6^e zondag na Pinksteren (2^e kl.); kinderzegen

Activiteiten in Leiden

Catechismusonderricht:

Zaterdag 12, 19 en 26 juni, 3 juli (van 10.20-12.00 uur)

Eucharistische Kruisvaarders: geen bijeenkomst

Jong Katholiek Initiatief: bijeenkomsten 27 juni en 4 juli

Geloofsverdieping volwassenen en Militia Immaculatae: nader bericht per e-mail

Gebedsinitiatief: voor roepingen: na de Hoogmis op de derde zondag van de maand

Kalender Utrecht

Juni

vr.	4	-----	geen H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Franciscus Caracciolo, bel.
za.	5	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; HH. Bonifatius, biss., en gezellen, mart. (2 ^e kl.; bisdom Utrecht); na de Mis Lof met Rozenhoedje
zo.	6	10.30	Hoogmis	Plechtige viering v. Sacramentsdag (2^e zondag na Pinksteren); gevolgd door een kleine Sacramentsprocessie!
vr.	11	17.30	Lof	
		18.30	gez. H. Mis	Feest v.h. Allerheiligst Hart v. Jezus (1^e kl.)
za.	12	9.30	Onderricht	Godsdienstlessen
		11.00	H. Mis	H. Odulfus, bel. (3 ^e kl.; bisdom Utrecht); ged. H. Johannes a. S. Facundo, bel., en HH. Basilides, Cyrinus, Nabor en Nazarius, mart.

- zo. 13 10.30 H. Vormsel en Hoogmis 3^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)**
door Mgr. B. Tissier de Mallerias
- vr. 18 18.30 H. Mis H. Ephrem v. Syrië, bel. en kerkl. (3^e kl.); ged. HH. Marcus en Marcellianus, mart.
- za. 19 9.30 *Onderricht* *Godsdienstlessen*
 11.00 H. Mis H. Juliana v. Falconiëri, maagd (3^e kl.); ged. HH. Gervasius en Protasius, mart.
- zo. 20 10.30 Hoogmis 4^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)**
- vr. 25 18.30 H. Mis H. Wilhelmus, abt (3^e kl.); ged. H. Adelbertus, bel.
- za. 26 11.00 H. Mis HH. Johannes en Paulus, mart. (3^e kl.);
bijeenkomst Derde Orde
- zo. 27 10.30 Hoogmis 5^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)**

Juli

- vr. 2 17.30 Lof
 18.30 H. Mis Eerste vrijdag v.d. maand; O.-L.-Vrouw-Visitatie (2^e kl.); ged. HH. Processus en Martinianus, mart.
- za. 3 9.00 H. Mis Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3^e kl.); ged. H. Ireneüs, biss. en mart.
 13.00 Huwelijks-sluiting Gezongen H. Mis voor Bruidegom en Bruid
- zo. 4 10.30 Hoogmis 6^e zondag na Pinksteren (2^e kl.); kinderzegen**

Activiteiten in Utrecht

Catechismusonderricht kinderen:

Zaterdag 12 en 19 juni (van 9.30-10.30 uur)

Bespreking missaal: zondags 13.00 uur

Geloofsverdieping: zondags 14.00 uur

H. Vormsel: zondag 13 juni 10.30 uur

Derde Orde: bijeenkomst zaterdag 26 juni

Onze adressen in Nederland

Gerwen

Leiden

Utrecht

Oude St. Clemenskerk

Heuvel 21
5674 RR Nuenen
Telefoon

+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 57

Kapel O.L.V. van de
Rozenkrans

Sumatrastraat 197
2315 BD Leiden

Telefoon
+31(0)71 782 05 05 of
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 59

St. Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21
3512 GS Utrecht

Telefoon
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 60

Telefoontijden: maandag t/m zaterdag 09.30-12.00 en 14.00-17.30 uur.
In noodgevallen staan wij u vanzelfsprekend ook buiten deze tijden ter beschikking. Bovendien kunt u altijd een bericht op ons antwoordapparaat achterlaten of per e-mail met ons in contact treden.

E-mail adressen van de priesters

Pater C. de Beer: c.debeer@fsspx.email

Pater K. Huysegems: p.huysegems@googlemail.com

Pater M. De Clercq: m.declercq@fsspx.email

**Steun het
Informatie-
blad!**

Bankrekening

Stichting St. Jozef Nuenen
Heuvel 23

5674 RR Nuenen

IBAN: NL11 INGB 0003 9907 90

BIC: INGBNL2A

Kerkrade

(Duitstalig)

Kerk St. Maria ter Engelen
Pannesheiderstraat 71
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Telefoon +31 (0)45 567 13 97

Op zondag Hoogmis om 9.30 uur

De erediensten worden verzorgd
door de priesters van de
Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295
D-45356 Essen
Telefoon +49 (0) 20 166 49 22

District Benelux

*Brussel (Namen, Quiévrain en
Luxemburg)*

Christus Koning Priorij
Eendrachtstraat 37
1050 Brussel
Telefoon +32 (0)2 550 00 20

St. Jozefkerk
Frère - Orban Square
1040 Brussel
Telefoon +32 (0)474 860 755
H. Mis

- zon- en feestdagen 8.00 uur
10.00 uur
- ma. t/m za. 18.00 uur

Antwerpen

Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23
2018 Antwerpen
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 7.30 uur
10.00 uur
- ma., di. 7.00 uur
- wo, za. 7.30 uur
- do., vr. 18.30 uur

Gent

Sint-Amanduskapel
Kortrijksesteenweg 139
9000 Gent
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 10.00 uur

Colofon

Uitgever

Priesterbroederschap St. Pius X

Redactie

Pater C. de Beer
Priorij St. Clemens
Heuvel 23
5674 RR Nuenen
Telefoon +31 (0)40 283 45 05

Kopijsluiting IB 326

Vrijdag 18 juni 2021

Giften ter ondersteuning

Uw giften ter ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X in Nederland. Voor uw overschrijving kunt u gebruik maken van

- internetbankieren,
- een automatische machtiging, of
- een eenmalige overschrijving.

U vindt ons ook op internet

- www.stpiusx.nl
- www.stpiusx.be

Biechtgelegenheid

Op zon- en verplichte feestdagen: drie kwartier vóór de H. Mis, tot ten laatste 10 minuten vóór de Mis, eventueel ook na de Mis.

Stipendium voor de H. Mis

Het stipendium voor een H. Mis bedraagt: € 18,00.

2 Voorwoord

VAN DE PRIESTERBROEDERSCHAP

3 Gebedskruistocht 2020-2021

6 De Heilige Eucharistie

19 De Litanie van Onze-Lieve-Vrouw: Gouden Huis, bid voor ons.

MILITIA IMMACULATAE

24 De Eerherstellende Communie

EUCHARISTISCHE KRUISTOCHT

30 Uitleg van de intentie – Onze Lieve Vrouw's beste bewijs: Bernadette

39 De H. Filip Neri

45 Schatkisten

46 Puntje

51 De Geschiedenis van de Kerk

VAN DE PRIORIJ

54 Jaarprogramma 2021

54 Onze Overledenen

55 Collecten in de maanden maart en april 2021

55 Subdiakenwijding Jan De Bruyn

56 Nieuwe boeken:

De Katholieke Catechismus over de kerkelijke crisis
Leidraad voor de Biecht

57 Kalender Gerwen

59 Kalender Leiden

60 Kalender Utrecht

62 Onze adressen in Nederland

63 District Benelux

63 Colofon